

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

Nr. 5 (297)

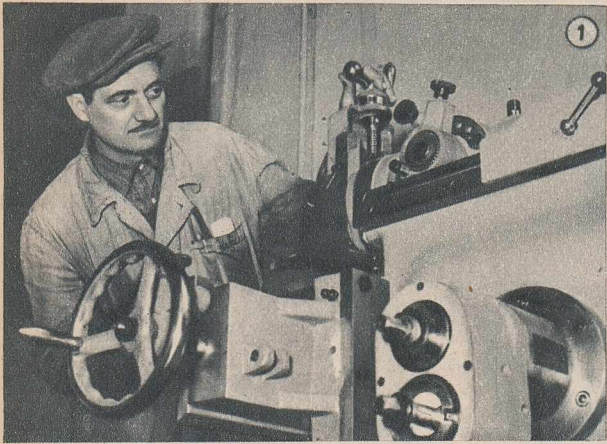
Anul X
4 februarie 1961

Într-o grădiniță...

(pag. 12-13)

FOTOCRONICĂ ELECTORALĂ • FOTOCRONICĂ ELECTORALĂ

① Francisc Path este maistru la secția montaj a fabricii de mașin-unelte „Infrățirea” din Oradea. Muncitorii din fabrică l-au propus drept candidat în circumscripția orașenească nr. 170 pentru alegerile de deputați din 5 martie (Fotocorespondență de E. POPPER).

② La Bucecea, în noua cetate albă a zahărului, oamenii muncii l-au propus drept candidat în alegerile pentru Marea Adunare Națională pe Mihai Bîrliga. De vreo cinci ani Bîrliga e președintele gospodăriei colective din comuna Roma, raionul Botoșani, vestită în ultimii ani pentru rezultatele ei.

În circumscripția electorală Bucecea, Mihai Bîrliga candidează pentru a doua oară. Se vede treaba că oamenii l-au prefuit meritele. S-au ridi-

cat în satele și comunele circumscripției Bucecea școli mîndre, cămine culturale-palate, magazine universale moderne, drumuri și poduri etc. (Fotografie de Tr. PROSAN).

③ „Spre casa alegătorului”... O nouă tăbliță indicatoare a apărut în Poiana Brașov (Fotografie de A. PETRUȚ).

④ Un grup de tineri ce vor deveni în curînd majori din punct de vedere politic, s-au adunat la casa alegătorului din șos. Mihai Bravu, raionul „23 August”, unde urmăresc cu interes relațiile tovarășului Constantin Voiculescu, tehnolog la uzinele „23 August”, care le povestește farsa alegerilor din trecut (Foto: AGERPRES).

⑤ Cîteva finere, în pitorescul port sucevean, ascultă o emisiune de radio la casa alegătorului din comuna Vama, regiunea Suceava (Foto: AGERPRES).

Anii le-au nins timpurile... Dar tinerețea sufletească îi face să comunice direct și convingător atît cu cei ce se perindă la tribună, cît și cu tinerii urcați la balcon...

CE POVESTESC BĂTRÎNII...

La Călărași s-au întîlnit aproape 200 de bătrîni cu tineri care vor vota la 5 martie pentru prima oară.

(Din ziare)

În drum spre Călărași, imbiat poate de florile de gheață de pe geamurile vagonului de tren, încercam să-mi închipui iarna Bărăganului așa cum aveam s-o întîlnesc peste cîteva ore... Brrr! O vedeam călare pe Crivăț biciuind în stînga și-n dreapta, fofilîndu-se indiscretă și tăioasă în toate ungherele. Dar n-am mai avut timp să mă înfricoșez de iarna Bărăganului pentru că am și întîlnit-o!

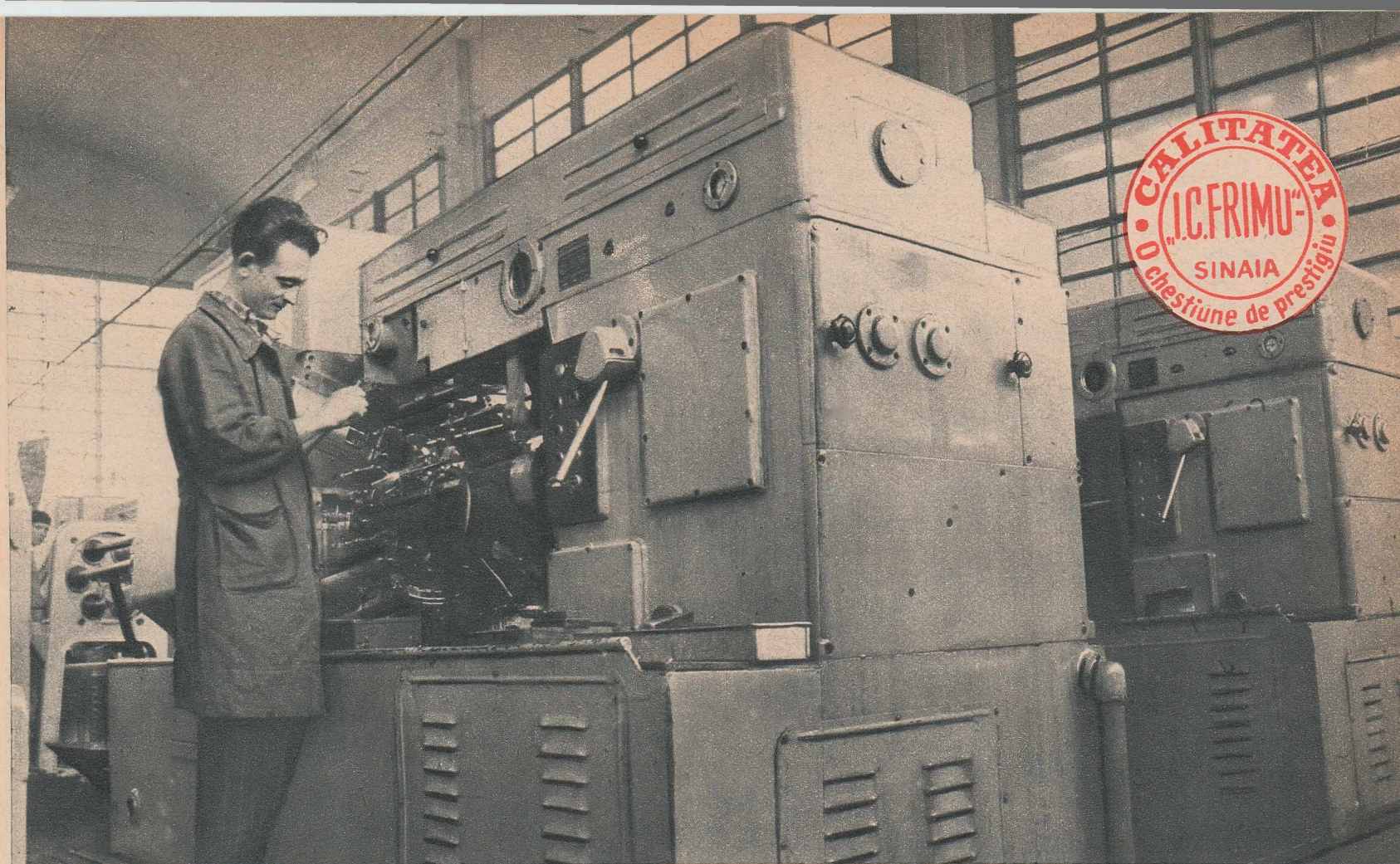
Iarna am cunoscut primăvara

Și în plină iarnă, Bărăganul mi-a făcut cunostință cu primăvara! Ce-i drept, eu o primăvară travestită: avea părul blond, era zveltă, și răspundea la numele de Sevastița Baicu.

— Ești primăvara! Eu știu ce spun: ești primăvara! Și Vasile Mărăcineanu, bătrînul pensionar cefier, privea primăvara cu ochii luminați de bucurie.

— Ehe... Odată în viață (cînd? ei cînd, nu mă trebuia să nu-ți spun; e mult de atunci) am votat și eu pentru prima oară. Așa cum ai să votezi și tu în curînd. Dar pentru cine am votat eu și cum am votat, și pentru cine votezi tu și cum? Vezi, după primul război mondial s-a pripăsit în Fetești unul Mitu — un deputat din ăia care împînzeau comunele cu promisiuni. Nici nu s-a instalat bine, că a și convins autoritățile să mute topitoria de în în marginea satului. De ce? Ei, „de ce?” Pentru că, pasămite, drumul spre topitorie era mai scurt (cu vreo 30 de minute) prin curtea casei lui. Și-a adus omul șoseaua în casă! Și pentru „deranj” primea o taxă lunară de la topitorie... Și tot așa. din... grijă pentru oameni, a mai trînit

Să luăm povestea cilindrului pompei de amorsare. Piesa avea următoarele pretenții: un strung, un om și — pentru fiecare exemplar — patru minute! Acum, constrinsă (în cazul de față constrinsă de către muncitorul fruntaș Birlă Ion), și-a redus pretențiile: același om lucrează la trei strunguri automate și dă aceeași piesă în 56 secunde! „Aceeși” e numai un fel de a spune: piesa e aceeași, dar calitatea ei e alta: mai bună! Pentru că oricât de pricepută ar fi mâna omului, mecanizarea, în materie de finețe și, implicit de calitate, are de spus mai multe...

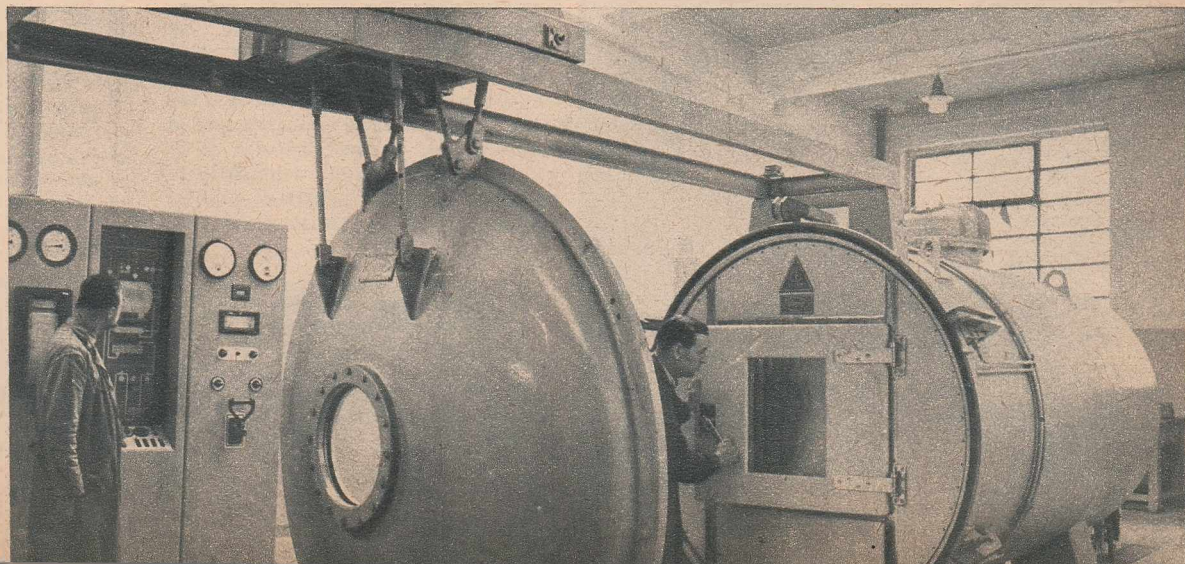
DE LA INIMĂ LA INIMI!

Fotoreportaj de B. PĂDUREANU (text) și Elena GHERA (fotografii)

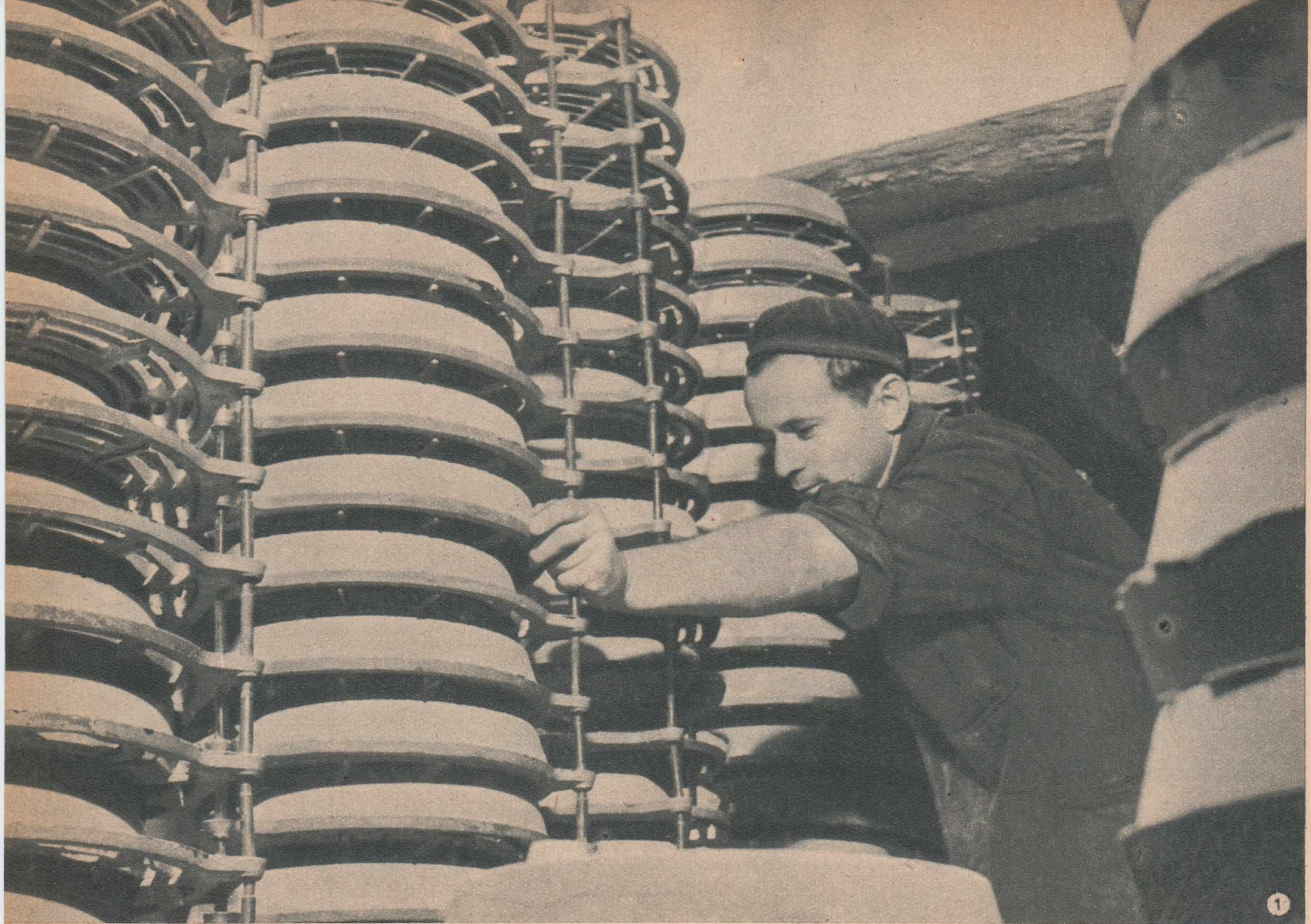
Am cunoscut uzinele „I.C.Frimu” din Sinaia acum câteva ierni și am avut certitudinea că am descoperit în persoana și personalitatea lor un ceas uriaș, a cărui marcă — pompa de injecție K. D. — este binecunoscută (ca și, în general, aparatura de injecție pentru motoare Diesel făcută aici). Am reîntâlnit uzinele în această iarnă. Privite prin geamul vagonului de tren sînt aceleași: sus, cocoțat pe deal, sectorul C, iar jos turnătoria de precizie, atelierul de forje, cele două sectoare prelucrătoare de mecanică ușoară, atelierul mecanicului șef, sculăria centrală...

Am intrat în uzine: aceleași hale luminate, aceiași oameni. Iată-l pe același Gheorghe Chivu, strungarul măruntel și negricios, cel care a lansat chemarea la întrecere, dînd viață lozincii mult cunoscute și de răsunet: „Fiecare produs la un preț de cost cît mai scăzut”, iată-l pe același tînăr inginer Prodan, „părintele” ziaristilor, cineștilor, vizitatorilor etc. etc. pe care-i „ocrotește” ca un tată, iată-l pe același animator Neagu, secretarul de partid, și iată-l pe același priceput și încercat director, Aurel

Să luăm un alt exemplu. Există în pompa de injecție un „ac”, un pistonăș care „pulsează” și care pompează (sau, dacă vrei, injectează) motorina. Există în pompa de injecție sau, în general, în aparatura de injecție, multe alte asemenea piese de mare precizie și de mică dimensiune, care trăiesc, ca să spunem așa, pe principiul și prin intermediul glisării. De multe ori, în timpul funcționării se produceau modificări dimensionale infinite de mici în structura pieselor, iar piesele se gripau, adică înșepeneau. Griparea afecta pompa de injecție care era scoasă din uz prematur. Chestiunea era destul de greu de rezolvat, deoarece modificările în structura materialului afectau dimensiunile piesei cu două-trei... miimi de milimetru! Din nou inima a intrat într-un scurt colocviu cu tehnica, rezolvînd definitiv tărășenia: tratamentul pieselor de mare precizie la o temperatură de -60° le stabilizează structural! Lupta pentru calitate a venit astfel de hac „independenței” structurii oțelului!

Boghici! Nimic nu s-a schimbat.
— Depinde cum o iei! De când ai fost pe aici s-au întâmplat unele... Prețul de cost al unei pompe de injecție a scăzut azi față de 1954 cu 30%.

— Adică...

— Stai! Mai am: proporțional cu scăderea prețului de cost a crescut productivitatea muncii; atât de mult, încât consumul efectiv de manoperă pe o pompă de injecție a scăzut, față de anul 1954, de aproape 4 ori.

— Adică...

— Stai! Mai am: calitatea produselor nu te interesează?

— Ba da!

Și am tras o raită prin uzină...

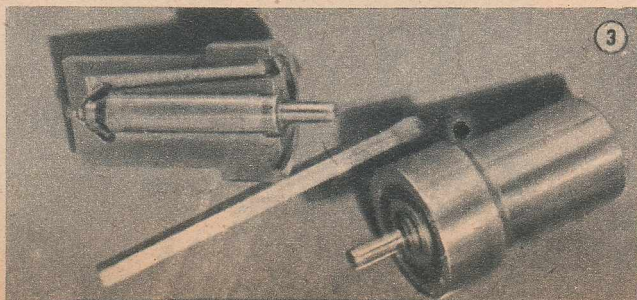
★

Pompa de injecție e inima motorului Diesel. Ea injectează (cu ajutorul injectoarelor) în corpul lui sîngele-motorină. Se poate spune, deci, că aici, la „I.C. Frimu“, se construiesc inimi! Faptele sînt fapte: se construiesc la un preț de cost din ce în ce mai scăzut, de o calitate din ce în ce mai apreciată și apreciată, cu beneficii din ce în ce mai mari. Inimi rentabilizate progresiv! De ce? pentru că inimile acestea s-au construit cu multă inimă!

① În materie de turnătorie de precizie documentația prevedea o serie de procedee tehnologice noi, cu o serie de lianți chimici, care nu se făceau la noi. Oamenii și-au dat seama că aici trebuie căutată soluția. Inima oamenilor a început să bată mai puternic cînd au încercat să înlocuiască acești lianți cu „altceva“ care să dea aceleași rezultate ca și liantul înlocuit. În plus, ei urmăreau și un preț de cost cît mai scăzut. După puțin timp s-a ajuns la silicatul de sodiu, produs ieftin și de calitate. O serie de piese mici și mari — și adesea foarte complicate — s-au adaptat unui nou procedeu și se toarnă acum cu ajutorul formelor — coji întărite pe cale chimică cu bioxid de carbon. S-a mărit viteza de circulație a materiei prime, iar ciclul de fabricație, îmbunătățit, s-a scurtat de trei ori: corpul injector, care se executa în 8,50 minute, acum se realizează în 3,55, iar supapa de trecere, a cărei producție dura 3,40 minute, acum e gata în 1,02 minute! Și s-a îmbunătățit simțitor și calitatea suprafeței pieselor.

② Nina Sasu, controloare tehnică de calitate în sectorul A, are acum numeroși „concurenți“: în măsură din ce în ce mai mare muncitorii din uzină se transformă în controlori de calitate ai propriilor lor produse. În cele din urmă pompa de injecție trece printr-o ultimă verificare înainte de a intra în viață. Ea este montată la bancul de reglare pe care se verifică debitul și pe care se reglează. Și de aici, pe ogoarele patriei, ea poartă mesajul afirmării tehnicii românești...

③ Și acum, în încheiere, o foto-precizare de ordin... proporțional. Pompa de injecție se compune din câteva sute de piese mai mici sau mai mari, cum e și pulverizatorul de mai jos. Un specialist n-o să se jure niciodată că pulverizatorul e una din piesele mari ale ei. Drept care, spre a vă convinge, l-am fotografiat alături de un... chibrit! Va trebui să ținem deci seama că pompa de injecție la care ne-am referit e alcătuită din piese mici de mare precizie și finețe. Durabilitatea este strîns legată de calitate. Și cît sînt de durabile aceste piese, reiese din următorul fapt: uzina n-a mai primit de mult reclamații. Dimpotrivă...

Și fierul se cere strunjit cu artă. Mîinile strungarului sînt de creator pasionat...

Nikolai Kuzmin, strungar la uzina „Krasnii Proletarii” din Moscova.

Ce e mai blînd și mai mare pe lume ca mîngîierea mîinilor mamei?

Maria Andrianova, mamă-eroină, cu cel de-al 11-lea copil - Irina.

Cîntare mîinilor

*Dă-mi fiecare deget, din cinci, să ți-l sărut,
Și ție, fată zveltă, care-nvîrtești în aer,
Ca o sîrlează, fusul pe firul tors din caer,
Și ție, străduitul cu palma grea și tare,
Cu ele îmbrăcate, de fier, ca-n degetare.
Gîndește mintea, zicu-mi, dar ce-ar putea să facă
Fără gîndirea mîinii, închisă și săracă?
În scoica ei lipită și-ar duce în zadar,
Pe funduri, strălucitul curat mărgăritar.
O scrie slova mîna și e nemuritoare,
Pe cît vor fi mai multe și veacuri viitoare.
Și ochii plîng, dar plînge și mai adînc vioara,
Că plînge mîna-n coarda oftată, surioara!
Și meșterul Manole visa o minăstire,
Dar cine-a scos-o vie din moarta-nchipuire?
Cinci degete-ale dreptei cu cinci din mîna stîngă
Putuseră s-o-nalțe și-ursitele să-nfrîngă...*

Tudor ARGHEZI
(din volumul „Cîntare omului“)

Mîinile omului; mîini care sînt numai ale omului, dintre toate viețuitoarele pămîntului; mîini muncitoare, mîini bătătorite de milenii, mîini care creează, mîini care leagă, mîini care luptă, mîini care se ridică victorioase, cu pumnul strins, în istorie.

Priviți acest fotoreportaj primit din Uniunea Sovietică. Ar putea fi intitulat și „Oameni cu mîini de aur”. Fiecare mînă e un poem. Fiecareia i s-ar potrivi versurile cele mai frumoase ce le-a închinat Tudor Arghezi acestor slujitoare devotate ale omului.

Veronica PORUMBACU

Fotografii de E. KASSIN și V. GHENDE-ROTE

**Sunetul harpei
— frîntură din
muzica sferelor.**
Harpista Vera Dulova.

**Dacă mama te aduce în chinuri pe
lume, de chinuri te scapă nu o dată
chirurgul și în mîinile lui e viața oa-
menilor.**

Chirurgul Boris Petrovski. Din mîile de operații
făcute de el, peste 550 sînt intervențiile chirur-
gicale făcute pe inimă.

**Mîinile au me-
moră timpului.
Ele adună în miș-
cări miraculos de
simple milenii
complicate de ar-
tă populară.**

Anna Korabliova,
creatoarea minunatelor
draperii cu motive ru-
sești pentru care i s-a
decernat „Marele Pre-
miu” la Bruxelles.

**Mîinile, graiul
sufletului.**

Dansatoarea uzbecă
Tursuna Mahmudova.

Degetele, sufletele păpușilor miraculoase, mîinile, creatoarele unui nou univers poetic.

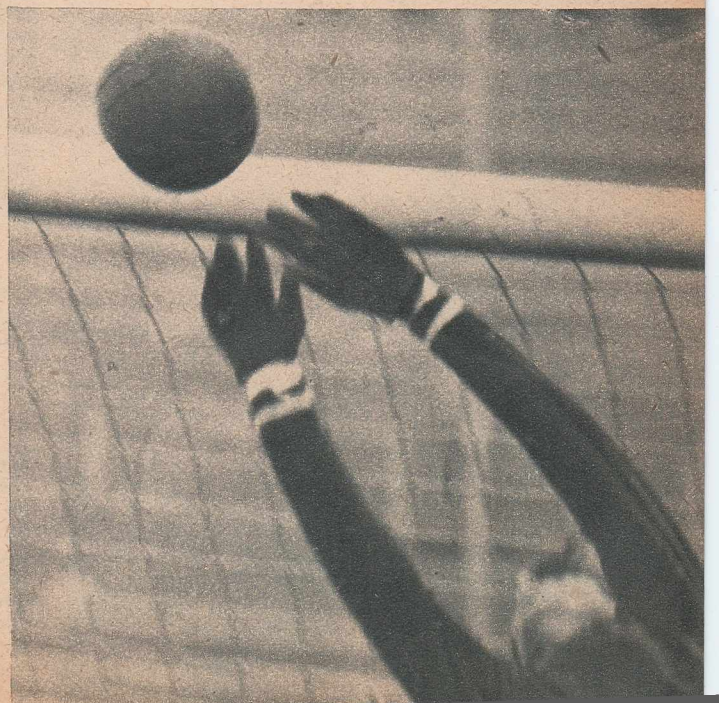
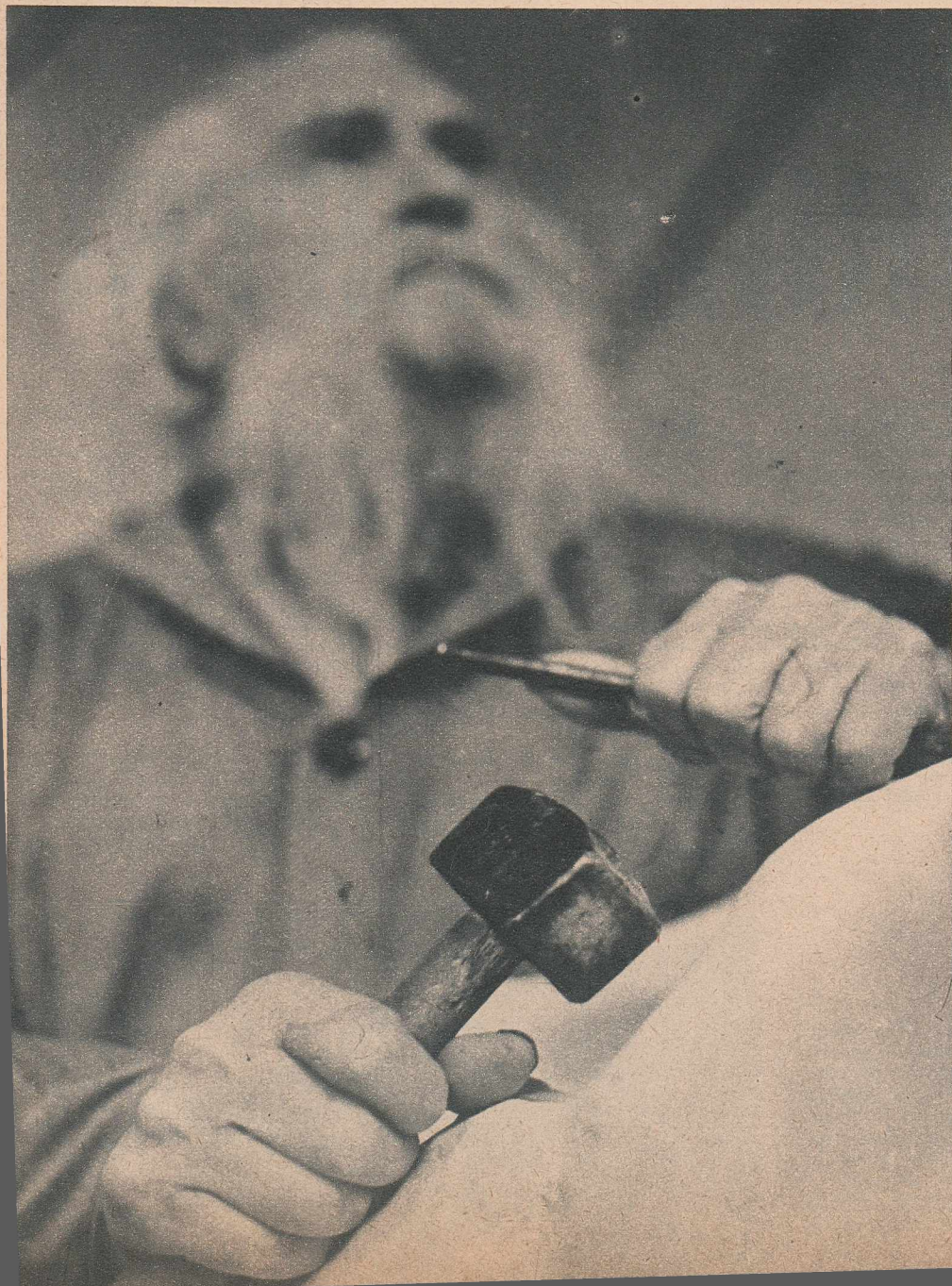
Serghei Obrazjov făcînd o demonstrație a artei sale.

Ce Dumnezeu e mai mare decît omul care dă pietrei viață nemuritoare!

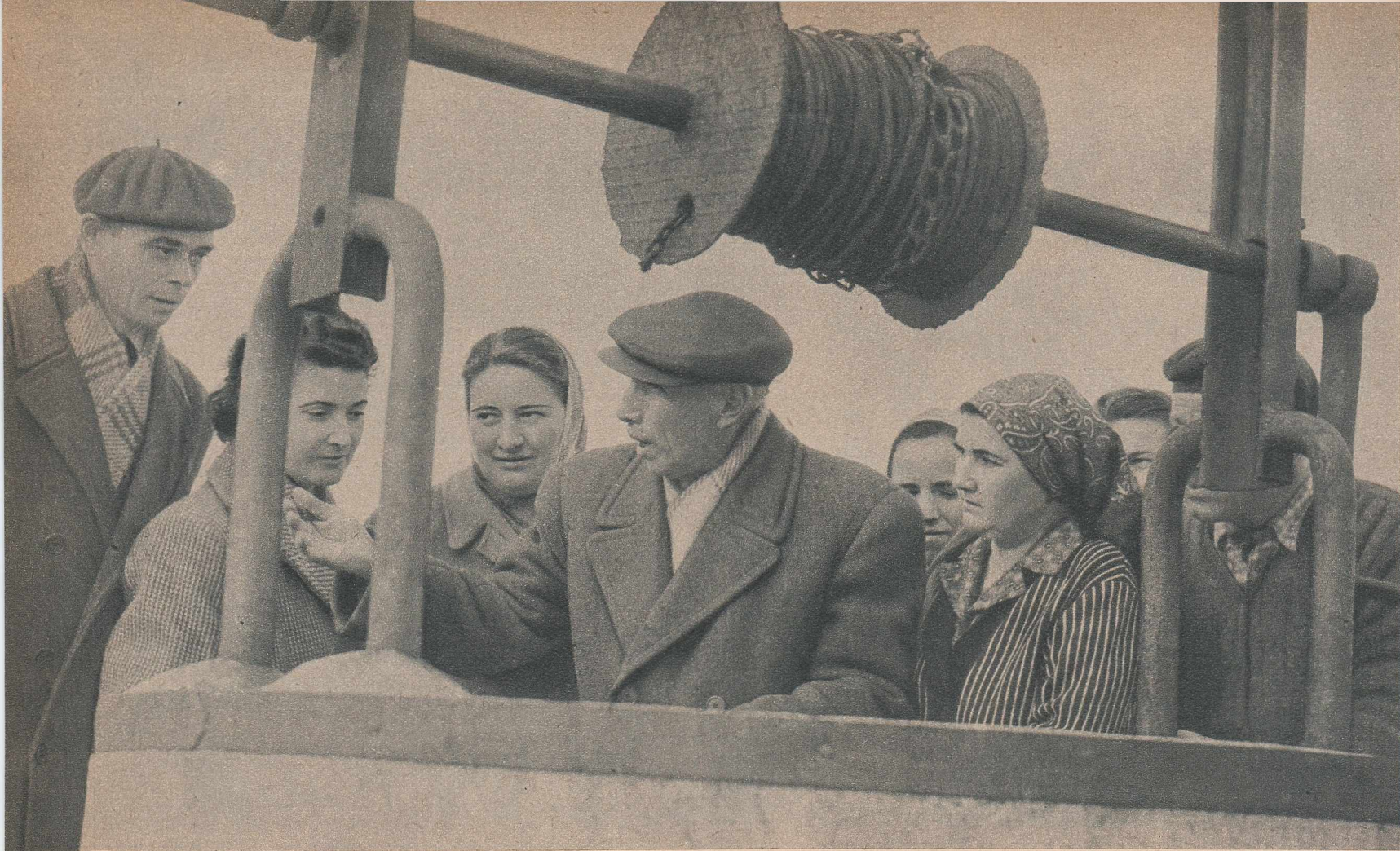
Sculptorul Serghei Konenkov în atelierul său.

Cîte goluri n-au oprit mîinile acestea! Cîte victorii n-au asigurat ele fotbalului sovietic!

Lev Iașin, portar al echipei de fotbal „Dinamo”-Moscova și al reprezentativei Uniunii Sovietice.

Așa are el obiceiul: să se sfătuiască și să asculte — gândurile, planurile, părurile fiecăruia... La nevole puțul, acum scos din uz, ține loc de masă de lucru...

DIRECTORUL NOSTRU

Blocul acesta nou din centrul Ploieștiului se află la o distanță foarte mare de circumscripția 213. Dar oamenii din această circumscripție au ajutat cu mii de ore de muncă voluntară la ridicarea lui. Numai femeile au pînă acum 2.070 ore. Oamenii au făcut-o cu drag, știind că și în cartierul lor se vor ridica construcții noi, moderne, că și ei vor fi ajutați. ← la rîndul lor.

Elena Georgescu, responsabilă gazetei de stradă, s-a molipsit, cum singură spune, de la deputat: toată ziua e pe teren, iar acum, în plină campanie electorală, schimbă articolele zilnic →

— Săriți, foc!...
— Arde casa lui Soare Maria!...
— Copiii!... Sînt copiii înăuntru!...

Într-o clipă, mărginașul și liniștitul cartier ploieștean s-a transformat într-o mare agitată. Cum pompierii erau departe, oamenii au început să năvălească spre casa incendiată, s-o salveze. Un copilăș blond s-a strecurat din mulțime, a intrat val-vîrtej pe poarta fabricii „Cablul românesc” și s-a oprit din goana lui desperată abia în cabinetul directorului:

— Arde casa tușichii Soare... Și-s copiii înăuntru.

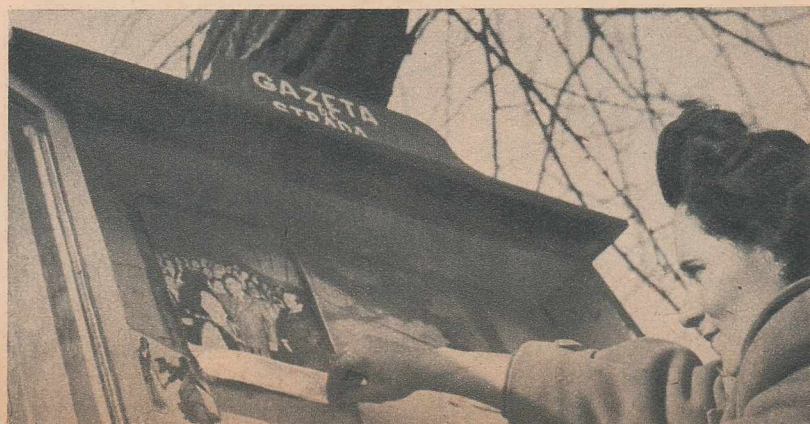
Directorul fabricii și-a încuiat sertarele, a luat cu el cîțiva oameni de ajutor și a alergat spre casa incen-

diată, tăind drumul peste cîmp. A ajuns acolo printre primii. Fără să mai stea pe gânduri a intrat în casă — adică prin foc — și după cîteva clipe a scos afară copiii, salvîndu-i. Casa nu a mai putut fi salvată, a ars pînă-n temelii ca un chibrit.

După cîtăva vreme pe locul acela s-a înălțat o nouă casă, o adevărată vilăsoară. La ridicarea ei au muncit voluntar oamenii din cartier. Iar în fruntea lor, directorul de la „Cablul românesc”.

★

Strada Temișana e o stradă lungă și pitorească. În colțul străzii se află o grădiniță. Neastîmpărații locatari de aici nu se mulțumesc însă cu locul lor de joacă — curtea — ci

mai evadează și în stradă. Dă-i cu joaca, cu alergătura... Cum strada nu avea trotuar asfaltat, primii care aveau de suferit erau copiii.

Problema a fost de mai multe ori discutată de gospodarii cartierului. Și s-a ajuns la concluzia:

— Nu se face! E drept că în Ploiești amenajările au un plan al lor, dar nici așa nu se poate!

Și tovarășul Carol s-a dus la sfatul popular, a stat de vorbă cu cine a trebuit să stea de vorbă și într-o zi au apărut pe Temișana oameni și mașini cu smoolă. Acum trotuarul este asfaltat. Copiii joacă șotron pe el...

★

Cartierul „Ilie Pintilie“ nu avea lumină electrică, nu avea magazine destule, nu avea conductă de apă, nu avea nici măcar radioficare. Era, în toate acestea, o nelichidată moștenire a timpurilor burgheziei.

Într-o bună zi însă tovarășul Ionașcu a stat de vorbă cu oamenii. Așa are el obiceiul: să se sfătuiască, să asculte gândurile, planurile, păsurile fiecăruia... (Îi ascultă organizat, stabilind întâlniri cu regularitate sau pur și simplu când se ivește posibilitatea). Oamenii vorbeau și el nota într-un caiet. Într-un caiet care le devenise foarte cunoscut. Tot atât de cunoscut a devenit caietul și la sfatul popular. Pentru că tovarășul Ionașcu „îl încarcă“ în cartier și-l „descarcă“ la sfatul popular. Dar să revenim. Urmarea consultărilor și a însemnărilor din caiet n-a întârziat să apară: în cartierul „Ilie Pintilie“ există astăzi lumină electrică, 350 de metri conductă de apă potabilă, magazin alimentar și cîte un difuzor de radio în fiecare-casă.

★

— Noi — ne spune un cetățean din cartier — am efectuat pînă acum 19.500 ore de muncă voluntară. Am colectat aproape 4.000 kg de fier vechi și am pietruit 1.500 metri de stradă! În cartierul nostru impozitele cetățenești sînt achitate în proporție de 98 la sută. Și mai avem atîtea de făcut pe care le vom face! Acesta e numai începutul. Mai avem de ridicat o școală, ateliere de reparații, un punct sanitar, de instalat un telefon public. Cartierul nostru a fost pe vremuri un dezastru, iar azi începe să iasă la lumină! — a tăcut puțin și a adăugat: și deputatul nostru pune mult suflet, te miri de unde are atîta timp și putere...

★

Directorul „Cablului românesc“... Tovarășul Carol... Tovarășul Ionașcu... Deputatul nostru... Cine-s oamenii aceștia de nădejde? Cine sînt acești patru oameni care au pus atât de mult suflet în treburile cartierului și — de ce n-am spune-o

— au făcut atît de multe? Ei bine, oamenii aceștia sînt... unul singur: Carol Ionașcu, directorul „Cablului românesc“ — mecanic de meserie, deputat în sfatul popular, om între două vîrste, inteligent, increzător. „Foarte bine — veți spune. Dar avînd asemenea preocupări, directorul „Cablului românesc“ nu-și neglijează oare fabrica?“ Nu și-o neglijează! — vă vom răspunde. Ba mai mult: pentru felul în care a condus-o a primit „Ordinul Muncii“. Dar se ocupă de treburile cartierului pentru că-i deputat. Din 1950! Iar acum a fost propus pentru a treia oară. Astfel, cetățenii circumscriptiei 164 i-au propus să-i reînnoiască mandatul. Pentru că-l cunosc

...Și într-o bună zi pe Temișana a apărut trotuarul.

și-l prețuiesc. Pentru că atunci cînd a ars casa lui Soare Maria nu întîmplător a alergat copilul la el, la deputat...

Bazil DUNĂREANU
Fotografii de S. STEINER

N.R. Am ezitat puțin dacă să dăm sau nu acestui reportaj titlul pe care l-a avut acum cîțiva ani o comedie ce prezenta un cu totul alt tip de director. Dar nu sînt motive de ezitare! Faptele cuprinse în paginile de față ilustrează adevăratul profil moral al omului pe care cu atîta dragoste îl numim: directorul nostru!

Aici va fi școala noastră.

Mihail COSMA

PORTUL CEAHLĂU

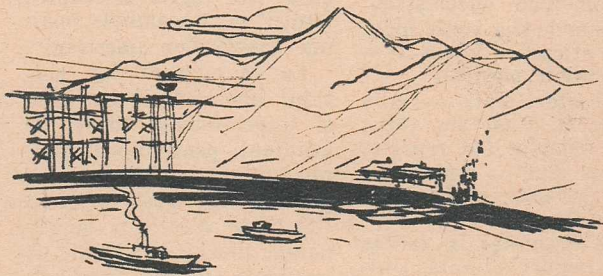
*Parcă-ntre două ere plutesc pe apa clară.
„Ceahlăul-port“ m-așteaptă cu rada-abia săpată.
Pe piscuri ard lălele și pescărușii zboară;
Iar în adîncul apei e bezna scufundată.*

*Vreun alchimist de geniu ai crede lesne, poate,
Că aurori și-amurguri pe-aici cu har combină
Și preschimbînd stihia în roșii nestimate
Împodobește noaptea gigantica uzină!...*

*Nu, nu e vraci acela ce-și făuri focare
Să dăinuie lumina în plaiurile noastre,
Acel ce-naltă vetre grădinilor din care
Pe glob mai mulți luceferi s-aprind ca între astre.*

*„Ceahlăul-port“ slăvească-i eterna primăvară
Și lacul plin de valuri ca timpul de milenii!
— Hai, timpule, mi-arată-l, căci anii îi gravară,
Pe-aici, din stîncă-n stîncă, asalturile benii!*

*Și timpul îmi răspunde: Nu-l vezi? El urcă-nter-una
Și pieptul lui doar vîntul și stelele-l sărută
Și peste ere-i cîntă izbînda absolută,
Lălelele pe piscuri — iluminînd Comuna!*

Tot atît de cunoscut a devenit caietul și la sfatul popular. Inginerul Vîlcu, președintele sfatului, care l-a ajutat neprecupețit pe deputatul Ionașcu și a primit ajutorul acestuia, poate s-o confirme.

UN DEPUTAT DE ALTĂDATĂ

de I. PELTZ

Ilustrație de E. ARNO

În pofida faptului că n-a scris un rînd în viața lui, Ghiță Popescu-Rigo era ziarist.

El adevărat: nu făcea parte din nici o organizație de breaslă, nu participa la nici o manifestație intelectuală, nu era „recunoscut” de redactorii ziarelor, dar această izolare nu-l împiedica să tipărească o foaie — „Avangarda” îi zicea — scrisă, firește, de cite un *negru*, om de condei în căutarea unui câștig suplimentar.

Înainte de a se fi autoprocramat ziarist, Rigo fusese vinzător de prăvălie pe strada Lipsani, cunoscutul centru comercial bucureștean.

— Cum de ți-a venit ideea — l-am stîrnit eu într-o zi — să-ți schimbi meseria?

— Foarte simplu — mi-a răspuns el. Cînd am văzut cine e redactor sau reporter la „Universul” — niște gilme — am priceput că în *ziaristică* e de mine!

Avea dreptate: la taraba de pe vremuri botezată „Universul” (gazetă care aparținea cînd unei analfabete, cînd unui agramat), se găseau figuri hilare, indivizi fără talent și fără morală — ai-doma personajului nostru.

Ghiță Popescu-Rigo, o dată ajuns „director-proprietar”

al ziarului „Avangarda”, a purces să facă și politică, să frecventeze adică în chip stăruitor clubul central al defunctului partid liberal.

Isteț, vorbăreț, Rigo era utilizat de „șefii de culoare” (așa se numeau mărunții satrapi care „răspundeau” de cite un sector al Capitalei) în fel și chip și mai ales cu prilejul alegerilor parlamentare și comunale. „Cultura” pe care și-o însușise se reducea la lectura „faptelor diverse” din ziarele timpului — foarte gustate de asemenea specimene — și la devorarea fasciculelor de senzație: „Renata, sau fugită în noaptea nunții” și „Rocambole, spaima bancherilor americani”.

La un moment dat, partidul liberal fiind la cîrmă și întocmindu-și listele de candidați pentru noi alegeri, nimeni nu consimțea să figureze în București, *ultimul*. (Cu toate vechile și îndătinatele abuzuri practicate de partidele așa-zise „istorice”, era cu neputință să iasă în Capitală toată lista).

— Cine dorește, totuși, să candideze al douăzecilea, adică *ultimul*? — întrebase I.G. Duca, șeful de pe atunci al liberalilor.

După cîteva clipe de tăcere, cineva spuse:

— Puneți-mă pe mine!

I.G. Duca făcu ochii mici sub ochelarii săi de miop:

— Cine ești dumneata?

(Deși „edec” al clubului, omul n-ajunsesese încă să fie cunoscut chiar de președinte!)

— Sînt Gheorghe Popescu-Rigo, ziarist, director al cotidianului „Avangarda”!

— „Avangarda”? — se miră Duca. Apare aici?

— Da, e un cotidian foarte citit. Apare în fiecare *săptămînă*!

Duca a suris: un cotidian... săptămînal!

— Bine, vei fi al douăzecilea!

Și, totuși, ca prin „minune”, întreaga listă s-a ales. Și astfel Ghiță Popescu-Rigo a intrat în parlamentul de pe vremuri al protipendadei moșierești și al burtă-verzimii citadine.

La Cameră, domnul deputat Rigo își etala erudiția și virtuțile oratorice numai la bufet. De la tribună n-a luat niciodată cuvîntul. În schimb, se vîra în toate comisiile.

Tocmai se anunța sosirea în țară a unui „controlor” străin. După cum se știe, vechile partide, făcînd împrumuturi oneroase, nu se sfiau să dea pe mîna creditorilor averea țării: petrolul, sarea, cerealele, exploatarea terenurilor petrolifere etc.

Rigo se agita, febril.

— Cum îl cheamă, dom'le? — se interesa el la cafenea, la faimoasa „Capșa” de odinioară.

— Gingis-Han! — l-am lămurit eu.

— Aha! Și ce neam de om e?

— Elvețian!

Rigo se întunecă la față.

— Ce mă fac dacă mă bagă în comisia de primire? Că eu limba elvețiană n-o cunosc!

— Păi — l-am liniștit eu — vorbești cu el în sanscrită. Asta cred c-o știi!

— Mda! — făcu Rigo, care pentru nimic în lume n-ar fi vrut să se arate ignorant.

Deputatul nostru prindea cuvînte din zbor, nu le înțelegea sensul, dar îi plăcea să se fălească la cafenea, utilizînd un vocabular ales. Boema Capșei îi prinsese slăbiciunea. Odată, îl întreb, cu aerul cel mai voios:

— Unde pleacă președintele Camerei astă-seară?

— Nu știu!

Cineva intervine:

— Cum nu știi, dragă Peltz, președintele pleacă azi, cu *expressul* în Nirvana!

Rigo, ca și cînd ținta călătoriei președintelui era cît se poate de firească, mă consultă:

— Ce zici, n-ar trebui să-l conduc la gară?

— Mai întrebî? Ești o figură!

Muncit să știe unde-o fi Nirvana — în țară? În străinătate? — iar ca să nu se vadă că e ageamiu, se apropie de urechea mea și îndrăzni:

— Ia zi, scumpule, Nirvana aia e... dincolo de Focșani?

Tîrziu de tot s-a dumirit deputatul de ce toată cafeneaua a izbucnit în ris...

Într-o seară, la Cameră, un deputat, aparținînd „cremei” burghezo-moșierești, îl „dăscălește”:

— Am să propun o lege contra celibatarilor. Vezi să-mi dai concursul. E în interesul general, pricepi? De acord?

— De acord!

— Îmi pare bine! Celibatarii ăștia sînt o adevărată pacoste!

— Așa-i! — întări Rigo.

La bufet, la un pahar de vin, Rigo tuna și fulgera împotriva celibatarilor care sînt o pacoste — și așa mai departe. (Reproducea cu a-prindere vocabularul deputatului-coleg). Cînd obosi tot perorînd și asudînd, se îndreptă spre atelierul de frizerie, situat chiar în clădirea Camerei.

— Fă-te-ncoa, Nae! — se adresa el unuia din confrății lui „Figaro”.

Lucrătorul-bărbier se apropie de Rigo.

— Nae, vreau să te-întreb ceva... Da' rămîne între noi!

— Vai de mine, dom' deputat, se poate? Mormint!

— Așa! ... Ia zi, Nae, ce e ăia... celibatari?

★

... Și ca deputatul și ziaristul Ghiță Popescu-Rigo au fost mulți care au „ilustrat” parlamentele burghezo-moșierești — „fie-le țărîna ușoară!”

Bebe Valsamache (Lupu Buznea) și Fifi Androne (Doina Virginia-Buga) au ajuns (în actul II) la țară...

Opinii de spectator

SA RÎDEM! DAR CU CINE? ȘI DE CINE?

Versiunea scenică a „Sicilieni” lui Aurel Baranga la Teatrul de Stat din Ploiești se înscrie parcă și ea la discuția care se poartă în clipa de față pe marginea piesei. Din capul locului trebuie spus că nu ne așteptam la o redare fidelă a piesei în spectacol, ci la o oarecare îmbunătățire a acelor părți ale ei într-adevăr deficitare. (Piesa are calități pe care nu le contestăm și asupra cărora nu vom reveni). Dar la Ploiești, din păcate, slăbiciunile (mici sau mari) ale piesei au fost adîncite, „speculate”. Ba mai mult, printr-o

În amurg, Păciul lui Soare, dintre Dunăre și brațul Ostrov, își oglindește sălciiile în apă.

Pe Păci, printre copaci, apar resturile temeliiilor unui turn cu pragul ușii săpat în piatră (x).

CETATEA DIN DUNĂRE

Nu departe de locul unde firul Borcei părăsește albia lată a Dunării, Păciul lui Soare se întinde spre malul dobrogean însoțind cursul lin și majestuos al fluviului. Este o lișie lungă și îngustă de pământ, înconjurată de ape cu maluri abrupte spălate de valuri, acoperită de o vegetație bogată asemănătoare

aceleia din Delta. Aproape de capătul insulei, acolo unde pe malul stîncos și arid al Dobrogei se deslușesc urmele castrului roman de la Derwent, curentul se tușește, apele se involbură, iar vulețul lor în-deamnă vasele să ocolească locul, îndreptîndu-se spre țăr-mul muntean. Pe o întindere de patru hectare, creasta în-

spumată a valurilor și ana-foarele înconjoară un ochi de apă liniștită, talmăcind, în linii fugare și schimbătoare de apă, conturul nevăzut al unor ziduri afundate în Dună-re. Pe malul insulei, printre rădăcini și trunchiurile aduse de revărsările fluviului, răz-bat din pământ capete masive de ziduri legate cu mortar hidroalic, blocuri uriașe de piatră spălate de jocul undei, cărămizi și fragmente de am-fore și oale. Uneori, cînd apele scad, creste de zid spintecă va-lurile, iar printre pietrele de pe plajă apar monede mari de bronz, frînturi de unelte sau podoabe. În Păci, sub trun-chiurile scorburoase ale săl-ciilor seculare sau sub cele zvelte, învăluite de viță săl-batică, ale ulmilor, se des-lușesc urmele unei porțiuni din cetate încă necotropită de ape.

Cetatea de la Păciul lui Soare a fost întemeiată acum zece veacuri, într-o vreme în care la Dunărea de Jos se întindea din nou stăpînirea bizantină, ca urmare a cam-paniilor împăraților Ioan Ţi-mișkes și Vasile al II-lea.

Loc străvechi de trecere a Dunării (în limba veche turco-mană „derwent” înseamnă tre-cătoare), capătul Păciului a fost întărit cu ziduri pentru a închide vadul și pentru a servi ca bază flotei bizantine ce apăra granițele imperiului. Zidurile, fondate adînc pe și-ruri de piloți bătuți în nisip, au o grosime de aproape șase metri, iar șanțurile arheolo-gilor coboară uneori pînă la patru metri în pămînt pentru a ajunge la temeliiile lor. Blocurile uriașe de calcar dobrogean, făluite de meșteri pietrari, au fost cărate pe Pă-cui și înălțate la locurile lor cu truda a mii de robi. Se mai păstrează temeliiile pu-ternicelor turnuri exterioare,

iar în unele locuri, pragurile săpate în piatră ale ușilor înguste de cetate. În interior, pavaje de piatră și mortar legau între ele construcțiile destinate garnizoanei, ale că-ror temelii apar azi în secțiuni. Monede bizantine ale împă-raților din jurul anului 1000 e. n., arme de fier, ghiulele de piatră și podoabe de sticlă evocă vremea în care cetatea străjuia granița Paristrionu-lui.

Lupta populației locale sub-jugate și presiunea popoarelor migratoare ale pecenegilor și uzilor au silit trupele bizan-tine să părăsească cetatea puțin timp după înălțarea ei. Fără a-i pomeni numele, cro-nicile păstrează mărturia de-spre istoria zăcută a ace-slei regiuni către sfîrșitul vea-cului al XI-lea.

Ruinele de la Păciul lui Soare au servit ulterior drept cadru pentru dezvoltarea unei așezări oștile care a dăinuit pînă în veacul al XV-lea. Începuturile ei modeste sînt atestate de bordelele cu vetre de piatră ale căror urme le găsim azi arheologii la peste doi metri adîncime. Treptat, așezarea s-a dezvoltat, ajun-gînd să reprezinte către anul 1350 un oraș înfloritor. Pode-lele netezite ale unor locuințe de suprafață încăpătoare, por-țiunile de pavaje, marea cimi-tir feudal, ceramica luxoasă, smălțuită, ca și monedele de

aur și argint ce se găseseră în săpături dovedesc nivelul ri-dicat al vieții de la Păciul lui Soare în această vreme. Îndeletnicirile locuitorilor o-rașului sînt ilustrate prin urmele unor cuptoare de topit minereul, greutatea pentru pla-sele de pescuit, fusaiole smăl-țuite, numeroase unelte de fier.

După anul 1400, Dunărea a început să cuprindă puțin cîte puțin din teritoriul cetății și, schimbîndu-și albia, a aco-perit cu valurile ei o parte din ziduri. În aceeași vreme, după ce Mircea cel Bătrîn cucerise aceste meleaguri întinzîndu-și stăpînirea „pînă la marea cea mare”, aveau loc la Dună-rea de Jos primele expediții pustitoare ale turcilor. Insu-la a fost din nou părăsită, definitiv de astă dată, iar peste porțiunea din cetate cruțată de ape s-au depus an de an milul revărsărilor și frunzele copacilor. Rădăcinile unei vegetații viguroase și tureii care au cărat de aici piatră pentru cetățile lor au contribuit la dispariția urme-lor unei vieți intense pe durata a cîinci veacuri.

Săpăturile arheologice re-cente întreprinse aici sub egida Academiei R.P.R. re-constituie o pagină din isto-ria poporului nostru.

Radu POPA
Fotografii de Wilfried OTT

neînțelegere a textului, spectacolul atribuie piesei noi lacune.

Astfel, pe scena din Ploiești, „oamenii buni” sau „pe cale de a deveni buni” din piesă — sau din intenția autorului — apar după cum urmează: un cinic iremediabil (Bebe — Lupu Buznea); o studentă cochetă (nu o doctoriță), care face ochii mari la public, ochi dulci lui Damian (în culise), lui Bebe (pe scenă) și lui Sicoșan (în scrisori), vrea să o reprezinte pe acea Fifi Androne care a descoperit în cele din urmă sensul adevărat al vieții (interpretă: Doina Virginia-Buga); un campion de șah cam mărginit, lucrat la marea șarjă, caricaturizat peste cerințele textului, fără pic de considerație (Tiberiu Cezar Sicoșan — interpret: Anatolie Spînu); un bulevardist exaltat și atîta tot (Nikaloe — Aristide Teica); o cochetă lipsită de sens, grație și gust (Muki — Janine Tomescu). În compensație, dar fără sorți de izbîndă din cauza „handicapului” la care au fost obligați de text și regie (regia e semnată de Harry Eliad), actorii Eugen Obreja și Nelly Constantinescu (soții Valsamache) au făcut tot ce au putut ca să-și manifeste poziția critică față de roluri. Juju Pavelescu — o Tîncă umană, convin-gătoare. Într-adevăr singura... apariție convingă-toare și reușită în spectacolul ploieștean rămîne Damian, care, precum se știe, nu apare niciodată pe scenă. (Salutăm totuși o reușită în decorurile simple și interesante ale tinărului pictor scenograf Sergiu Singher).

B. D.

P.S. Ne-a mirat de ce ridicarea cortinei se produce pe acordurile cunoscutei bucăți de jaz occidental „Patricia”; ba mai mult: de ce amintita cîntare este utilizată pe scena teatrului din Ploiești, la acest spectacol, ca o permanentă cortină muzicală. Nu de alta, dar ai senzația că spectacolul vrea să sublinieze și muzical o serie de lacune ale piesei creînd, în plus, confuzii.

În fața țărmlui muntean, malul Păciului poartă urmele zidurilor și blocurilor de piatră ale vechii cetăți. Zidul mare de incintă (x).

1

De-aș fi poet aș închina o odă tuturor harnicilor activiști ai sfaturilor populare, prin truda cărora zeci și sute de mii de copii de vîrstă preșcolară sînt îngrijiți și educați în miile de creșe, cămine și grădinițe ale patriei noastre: președintelui de comitet executiv care și-a notat cinci cuvinte pe agendă, ceea ce a dus la apariția unor mobile și covoare noi în grădiniță; deputatului care-i mobilizează pe cetățenii din circumscripție la muncă voluntară pentru împropătarea „trusoului” copiilor sau la amenajarea terenului de joacă; inspectoarei metodiste din secția de învățămînt a sfatului, care se îngrijește de buna desfășurare a activității pedagogice cu preșcolarii; activiștilor secției sanitare care veghează asupra sănătății celor mici... Tuturor acestora — reprezentînd numai o parte din cei ce alcătuiesc laolaltă minunata instituție făurită, sub conducerea partidului, de statul democrat-popular — le-aș închina un fierbinte cîntec de slavă, recunoștință pentru obrazii bucălați ai copiilor noștri, pentru primul „r” rostit corect...

...De-aș fi sculptor aș închina o statuie acelor mîini subtile care transformă, modelează, șlefuiesc o materie primă atît de delicată; mîini care fac din Mari-lena, fetița solitară și apatică, un copil vioi, plin de viață; mîini care-i dau lui Ovidiu (al cărui mediu familial îl constituie un tată invalid — și atît) bucu-

ria de a trăi în marea familie a colectivității; mîini care-l transformă pe Mihnea din „prințisor” mofturos, într-un copil disciplinat ce-și lasă capriciile la poarta căminului.

...De-aș fi muzician aș închina o cantată celor ce le aștern copiilor pe buze primele cîntece. Iar muzica mea ar fi profundă ca tainicele izvoare de unde țîșnesc zecile de „de ce”-uri ale copiilor; ar fi gravă ca și misiunea educatoarelor cărora părinții și statul le-au încredințat copiii spre creștere și educare; ar fi melodioasă muzica mea ca și zîmbetul bun, nelipsit de pe fețele modelatoarelor de suflete.

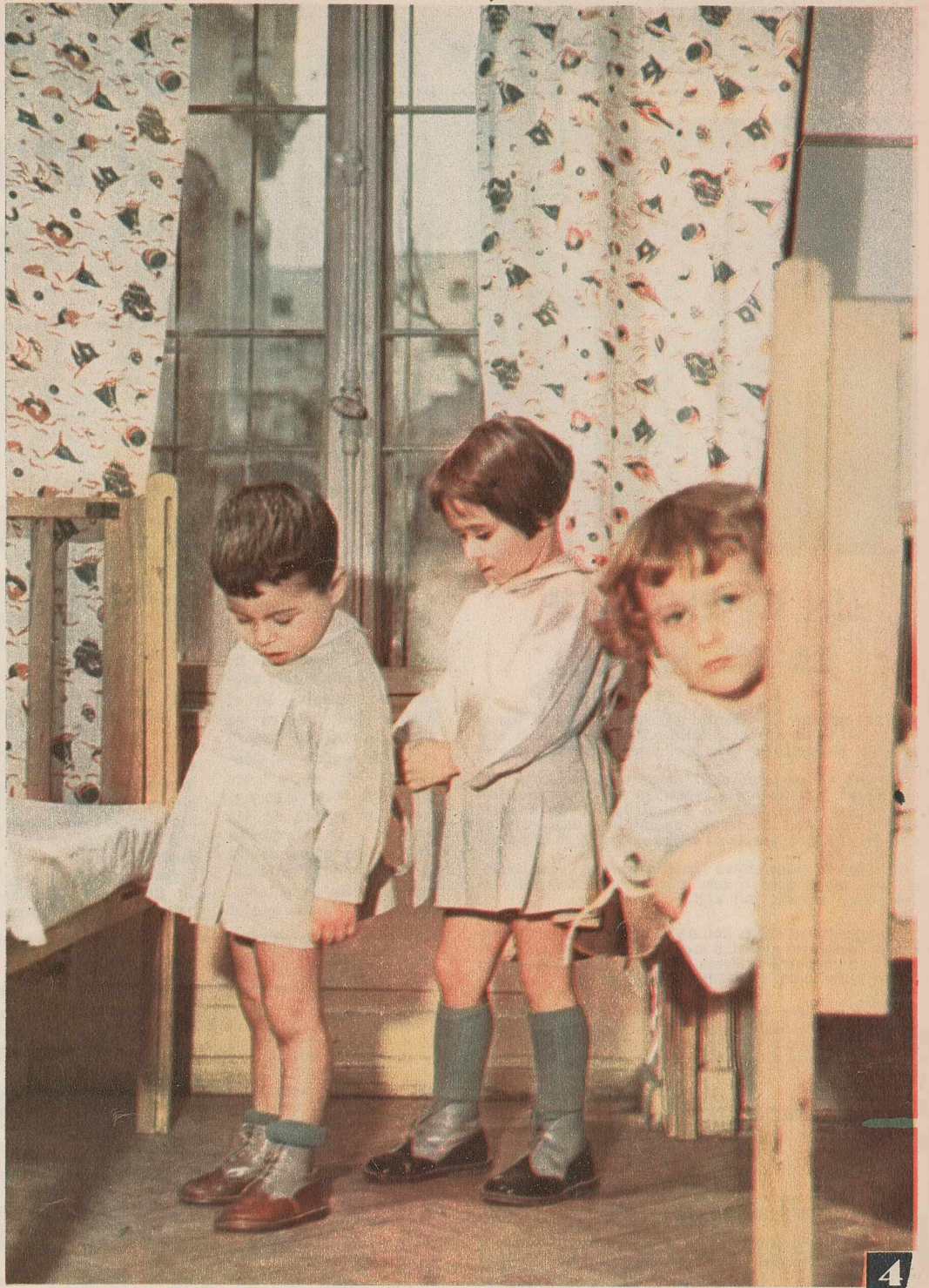
...De-aș fi arhitect aș înălța un Parthenon sobru dar avîntat, cu coloane zvelte dar puternice, cu ornamente delicate dar trainice, asemenea activității modeste dar mărețe, subtile dar solide a educatoarelor — adevărate arhitecte ale sufletelor de copii, veghind asupra lor zi de zi, din clipa deșteptării și pînă la orele serii, cînd visele cu Feți-Frumoși și camioane basculante își aștern vâlul vrăjit asupra pătururilor de nea cu trupșoare trandafirii.

...De-aș fi poet, sculptor, muzician, arhitect, aș scrie o odă, aș ciopli o statuie, aș compune o cantată, aș înălța un monument... Toate închinare partidului clasei muncitoare, prin grija căruia copiii noștri au o copilărie fericită și cresc oameni întregi.

Andrei BART
 Fotografii de Elena GHERA

ÎNTR-O GRĂDI

① Deputata Hariclia Ardeleanu (stînga), inspectoare metodistă la secția de învățămînt a Sfatului popular raional 1 Mai, a sosit în inspecție la grădinița cu orar normal săptămînal nr. 51 a sfatului. După ce s-a interesat de activitatea pedagogică, iat-o vizitînd bucătăria împreună cu tov. Viorica Atlasz (dreapta), directoarea grădiniței. În privința gustului mîncării sînt... consultați și cei doi „copii de serviciu“...

② Singura boală molipsitoare admisă în grădiniță este... risul. Încercați să-i rezistați (dacă puteți!) privindu-i pe acești veseli spectatori ai unei comedii cu păpuși.

③ De-a doctoru'... Cabinetul medical e în plină activitate. „Doctorița“ ascultă cu stetoscopul inimioara păpușii, în timp ce mămica așteaptă îngrijorată diagnosticul. Cei doi „medici“ se ocupă de niște lucrări de laborator. Oricum, e mai bine medic decît pacient... (Pentru ca în grădiniță să fie cît mai pușini pacienți — și de obicei sînt într-adevăr pușini — sănătatea micușilor e păzită cu strășnicie de dr. Aurelia Olănescu, secondată de sora Adela Tapu).

④ Într-ajutorarea se învață încă din dimineața vieții.

COPERTA NOASTRĂ

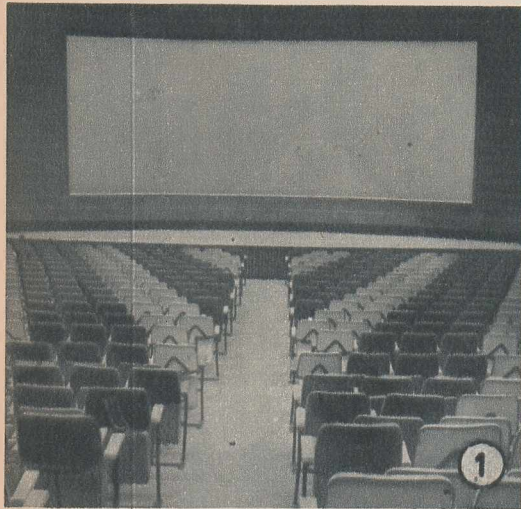
Doi viitori maeștri ai recoltelor bogate de legume și flori obținute în grădinile suspendate sub razele soarelui artificial? Poate! Deocamdată Gabriela Moraru și Laurențiu Clovică sînt de jurnă la stropitul florilor din ghivece.

Fotografie de Elena GHERA

NITĂ...

UN CINEMASCOP LA TG. MUREȘ

Sfatul popular al orașului Tg. Mureș a oferit locuitorilor săi — în ajunul anului 1961 — un nou dar deosebit de prețios: sala de cinematograful „Nicolae Bălcescu”.

Așezată la parterul unui bloc cu patru etaje din ansamblul arhitectonic creat în centrul orașului Tg. Mureș, noua sală de cinematograful se numără printre cele mai moderne așezăminte culturale de acest fel din țară, create de regimul nostru de democrație populară.

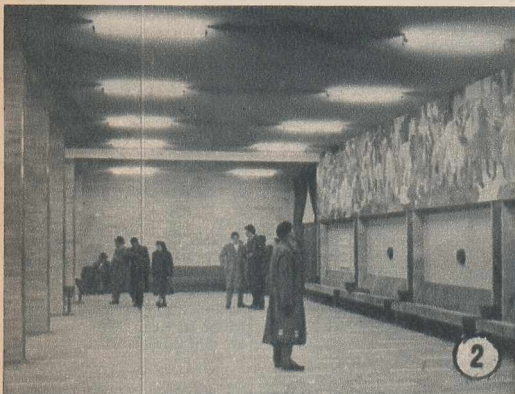
Cu ajutorul celor câteva imagini pe care le publicăm, ne vom putea face o idee despre caracteristicile și frumusețea acestei noi săli.

① Capacitatea sălii: 800 de locuri. Ecran lat (transsonor), instalația acustică stereofonică. Așezarea scaunelor în amfiteatru și forma sălii dau fiecărui spectator posibilitatea unei vizibilități perfecte.

② O parte din foaier. Spectatorii sînt întîmpinați aici de o monumentală frescă murală, opera pictorului Gheorghe Labin, artist emerit. Fresca înfățișează printr-o altă aspecte din luptele glorioase ale clasei muncitoare.

③ Cinematograful „Nicolae Bălcescu” din Tg. Mureș.

Stefan IZSÁK
Fotografii de HARAGOS Zoltán

CHIRIȚA PE LITORAL

Că Birzoala e o persoană umbliată — din Iași pînă la Paris — o știe o lume întreagă. Iată-o acum poposind, în plină iarnă, pe litoral, la Constanța. Despre „vizita” ei pe scena teatrului constănțean, ne vorbește regizorul Constantin Dinischiotu:

— Prin montarea „Chiriței”, teatrul din Constanța se întîlnește pentru prima oară cu veselul Alecsandri.

— Ce v-a determinat să alegeți tocmai Chirița?

— În primul rînd pentru că — în materie de dramaturgie — cînd spui „Chirița”, spui Alecsandri, iar lui Alecsandri vrem și trebuie să-i aducem un omagiu. În al doilea rînd, pentru că avem în teatrul nostru un tînr actor — Constantin Guțu — care are mult din ceea ce se numește un actor „de tip popular”. În al treilea rînd, pentru că am sperat să ridicăm, prin intermediul acestui spectacol, prestigiul ansamblului

nostru de estradă, înlesnindu-i să se apropie mai mult de genul comediei.

— Ce a adus nou spectacolul?

— Respectînd tradiția interpretării acestei piese, ne-am străduit ca spectacolul să sugereze, dacă ne putem exprima astfel, probleme aparținînd zilelor noastre. Prologul și epilogul de pildă... dar să lăsăm să v-o spună spectacolul.

— De acord. V-am ruga să ne împărtășiți cîte ceva din planurile dv. de viitor apropiat.

— Cu plăcere. Sîntem într-o fază destul de înaintată cu „Matei Millo” al lui M. Ștefănescu. În același timp repetăm și o piesă sovietică — „Ecolul îndepărtat” de Sava Golovanivski. Dezvoltînd experiența fructuoasă pe care am dobîndit-o în colaborarea cu dramaturgul M. Davidoglu la „Urmasii din cîmpie”, colabărăm cu același dramaturg la o nouă piesă. O piesă care va zugrăvi trecutul de luptă al unor eroi ai clasei muncitoare în Dobrogea.

ORIZONT LITERAR

- Înainte de a publica la revista „Literaturul”, condusă de Al. Macedonski, Duiliu Zamfirescu a debutat în revista satirico-umoristică „Ghimpele” (8 aprilie 1877), cu poezii semnate D. L. Zamfirescu.
- Între 1893-1896 Al. Vlahuță a condus împreună cu Dr. A. Ureche revista „Vieața”. Printre altele, autorul poemului „1907” a folosit și pseudonimul Radu.
- G. Coșbuc și-a început colaborarea la ziarul „Tribuna” din Sibiu, fiind încurajat de I. Slavici, și semnînd C. Boșou.
- Romanul „Ion” de Liviu Rebreanu, în prima variantă, se intitula „Zestrea”.
- În afara inițialelor G. T., G. Topîrceanu a mai folosit pseudonimele M. Piscobomba și G. Struma.
- În revista „Bilete de papagal” scoasă de Tudor Arghezi în 1928 au colaborat: M. Sadoveanu, G. Topîrceanu, Demostene Botez, Otilia Cazimir, iar din generația celor mai tineri: Mihai Beniuc, Geo Bogza care semna George Bogza, Cicerone Theodorescu, Eugen Jebeleanu, Maria Banuș (care semna Marioara Banuș), Radu Bouréanu.
- Numele adevărat al lui Alexandru Sahia este Alexandru Stănescu. Într-o călătorie în Siria și Egipt, scriitorul a auzit deseori pronunțat de către oamenii porturilor cuvîntul „sahia”. Întrebînd ce înseamnă acest cuvînt în limba felahilor, a aflat cu emoție că denumește noțiunea de adevăr, adevărat. În acel moment s-a născut pseudonimul Alexandru Sahia, care în concordanță cu opera scriitorului traducea profunde semnificații umane.

VITRINA

Pop Simion: „AFIȘE DE BAL” — E.S.P.L.A., 1960

Proza lui Pop Simion a pornit de la povestire, a trecut prin reportaj și se îndreaptă către o construcție epică mai încheată. Volumul de nuvele „Afișe de bal”, apărut recent, prefigurează o astfel de operă, iar tematica diversă, profund ancorată în actualitate, e rod al unei cunoașteri bogate a realității.

E de remarcat, în afară

de aceasta, înclinația lui Pop Simion spre înfățișarea aspectelor eroice ale realității și într-un mod mai personal. Scriitorul preferă eroismul lipsit de spectaculozitate romantică, eroismul „prozaic”, care caracterizează atât de pregnant masele. O maramureșancă, al cărei bărbat a fost ucis de ocupanții hitleriști, omoară pe tăcute, cu andrea, pe ucigașul omului ei, apoi

iese pe uliță ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Un flăcău la legătură cu partizanii sovietici parașutați în Maramureș și eliberează pe cîteva țărani mai „colțoși”, arestați de hitleriști, cu o spontaneitate proprie activității obișnuite, cotidiene. Atare acțiuni spontane, nespectaculoase, atare „fapte diverse”, eroice prin esență și nu prin forma

lor, sînt caracteristice oamenilor simpli din popor, cărora nici măcar nu le trece prin mînte gîndul că ar fi eroi. E o modalitate artistică de a înfățișa eroismul poporului muncitor, pe care Pop Simion o cultivă cu insistență și, după oarecote socotim, cu totul remarcabil.

Pompiliu CARAIÖAN

Rosa vinturilor

„Cer senin” se intitulează un film realizat recent de înzestratul regizor sovietic Grigori Ciubral, creatorul cunoscutelor filme „Al 41-lea” și „Balada soldatului”. Noua sa realizare este o chemare la „cer senin” — la un cer fără avioane purtînd bombe atomice aducătoare de moarte. Rolul principal — un aviator sovietic — este interpretat de Evgheni Urbancic (cunoscut din filmele „Comunistul”, „Balada soldatului” și „Scrisoare neexpediată”). În fotografie, Grigori Ciubral.

„Nu găsești la Solohov nici fals idilism, nici pesimism steril, ci o viziune lucidă a ceea ce trebuie făcut pentru ca fericirea umană să nu mai fie o iluzie, iar mizeria o fatalitate. „Donul liniștii” este o operă echilibrată, completă, exemplară”. Astfel își încheie criticul literar al săptămînalului francez „L'Express” articolul dedicat apariției în Franța — în Editura Julliard — a capodoperei solohoviene.

Dramaturgul francez Armand Salacrou a terminat o interesantă piesă de teatru, intitulată „Bulevardul Durand”. Bazîndu-se pe un fapt real — procesul organizat în 1910 la Le Havre împotriva activistului sindical Jules Durand, acuzat pe nedrept de a fi făptuit o crimă — Salacrou face în piesa sa un necruțător rechizitoriu justiției burgheze. Rolurile principale în piesă vor fi interpretate de Jean Louis Barrault și Danièle Delorme. În fotografie, Jules Durand în 1910.

La Bruxelles a apărut recent o lucrare deosebit de actuală. E vorba de cartea lui Jules Chomé, intitulată „Crisa congoleză”. Studiind situația din Congo de dinaintea acordării independenței, autorul prezintă documente inedite din care reiese că lovitura de stat din provincia Katanga a fost premeditată.

Cuvînt englezesc de creație destul de recentă, *smog* s-a format din două jumătăți de cuvinte, și anume din capul lui *smoke* — care înseamnă „fum” — și din coada lui *fog* — care înseamnă „ceață”.

Smog-ul nu este nici numai ceață, nici numai fum. E și ceață, și fum, într-un cocktail special, cum numai la Londra găsești. Dacă, mergînd cu trenul, ați scos vreodată capul pe fereastră, într-o zi ploioasă, și ați tras în piept aerul umed amestecat cu fumul locomotivei, vă puteți face o idee despre ceea ce este *smog*-ul.

Ceața este răsuflarea apei: a mării, care se găsește în imediata vecinătate a Londrei, și a Tamisei, ale cărei meandre capricioase străbat capitala britanică. Fumul este răsuflarea pămîntului: el se înalță în trîmbe negre, pe coșurile fabricilor și pe hornurile miilor de case. Căci la Londra, oricît ar părea de curios, astăzi, în era atomică, cea mai mare parte din fabrici mai folosesc drept combustibil cărbunele. Iar covîrșitoarea majoritate a londonezilor își încălzesc locuințele după tehnica înaintată de pe vremea cruciadelor, adică arzînd, în străvechi cămine, tradiționali cărbuni.

Ajunse în văzduh, ceața și fumul se amestecă în mod indisolubil, astfel încît nu mai poți deosebi pe unul de celălalt. Iată cum arată rezultatul:

Pornești de acasă pe o vreme frumoasă, cu cer albastru și soare vesel. Pe nepusă masă, doar în cîteva clipe, străzile se umplu de o pîclă deasă și viscoasă, care ți se lipește de piele, se furișează în nări, stîrnind salve de strănuturi, pătrunde în gîtlej îngreunînd respirația, îți face hainele leoarcă, mai abilitir decît orice ploaie, îți înnegrește gulerul de la cămașă și, mai ales, te lasă orb ca o cîrțiță. Parcă întreg

SMOG

de
**Nicolae
MINEI**

pămîntul ar face o baie turcească cu aburi denși și vineții.

Bineînțeles că în asemenea cazuri circulația încetează cu desăvîrșire. Mașinile și autobuzele se opresc, călătorii coboară și, alături de ceilalți pietoni, încep să orbecăiască, ciocnindu-se unii de alții. Calci și ești călcat, îmbrînțești și ești îmbrîncit, lovești și ești lovit. Culmea este că nici măcar nu poți vedea cine sînt cei cu care intri într-un contact atît de violent: dacă întinzi brațul înaintea ta, nu distingi nimic dincolo de cot.

Și mai este ceva. Ceva care pe nesimțite îți strecoară în suflet o undă de neliniște, fără să-ți dai seama de la început de ce. Pe neașteptate, înțelegi: deasupra imensului oraș s-a pogorît brusc o liniște totală și nefirească. Parcă te-ai găsi în mitica cetate a Țs-ului, cufundată de secole în adîncurile mării...

Într-o asemenea zi mă aflu în holul hotelului, așteptînd laolaltă cu ceilalți ca *smog*-ul să se risipească, pentru a putea ieși în stradă. Deodată, conversațiile, care se duceau cu glas scăzut, au încetat ca prin farmec. De undeva, de sus de tot deasupra noastră, s-a auzit, mai întii nedeslușit, apoi din ce în ce

mai puternic, un vuiet amenințător, ca un tunet ce nu se mai sfîrșea. Cîteva clipe a domnit tăcerea. Pe urmă cineva a spus:

— Yankeii!

Erau bombardierele americane. Patrulau ca de obicei în spațiul aerian al Angliei, zburînd înalt deasupra *smog*-ului. Nici un zgomot pămîntesc nu mai acoperea — ca în zilele obișnuite — urletul motoarelor cu reacție.

— Dacă scapă o bombă — a continuat cel care vorbise — poate că se destramă *smog*-ul.

— Poate — a ripostat altcineva. Dar dacă scapă o bombă atomică, ne destrămăm noi.

Nimeni n-a mai spus nimic. Vuietul făcea acum să zăngăne geamurile albite de ceață...

Călare peste trei anotimpuri — din primele zile ale toamnei, pînă tîrziu primăvara — *smog*-ul se așterne, ca o plapumă înăbușitoare peste locuitorii Londrei. În loc să respire aer, ei inhalează particule umede de cărbune. Sînt lunile despre care Oscar Wilde spunea că „e o nerozie să le petreci la Londra”. Cei care au mijloacele necesare nu comit această nerozie.

Cei avuți pleacă la țară.

Cei și mai avuți pleacă pe Coasta de Azur. Cei foarte avuți pleacă în Jamaica.

Total general! 1.000 (sau 2.000, sau 3.000, sau, hai să zicem, 10.000), ai căror plămîni nu cunosc *smog*-ul.

Restul londonezilor (un fleac de opt milioane) n-au decît să se descurce cum știu.

Cum se descurcă? Îngroșînd în mod considerabil cifrele statisticilor medicale privitoare la bolile de ochi, piept, nas, gît și urechi. Cei care suferă de aceste afecțiuni sînt mai numeroși la Londra decît în oricare altă capitală europeană.

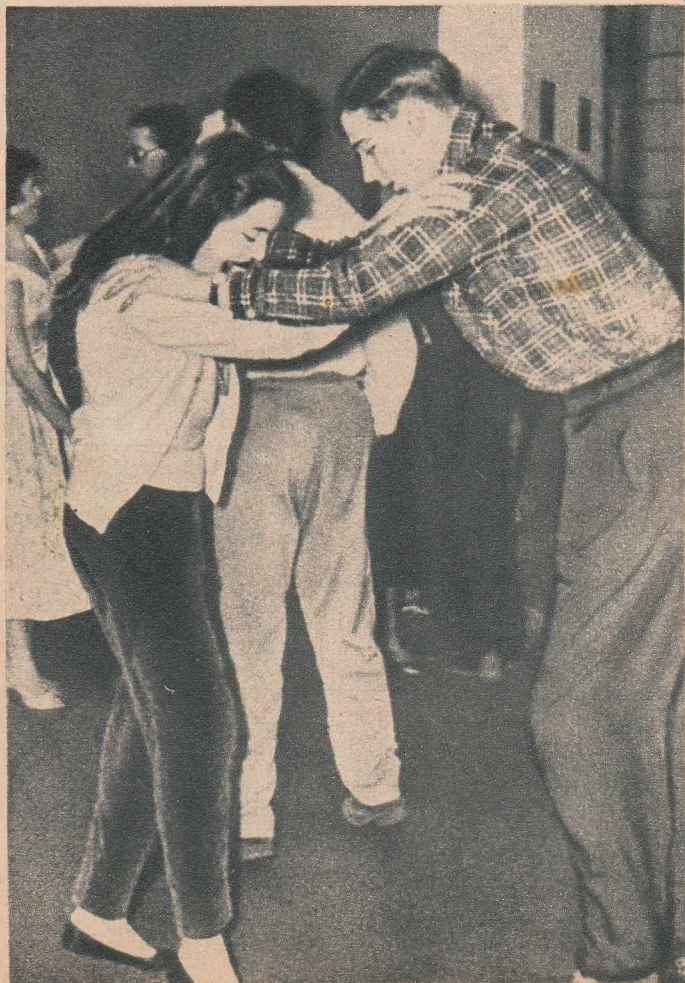
Dar *smog*-ul natural, oricît arfi el de periculos, londonezii îl suportă de secole. Există un altul, mai puțin concret poate, dar incomparabil mai nociv. E amestecul de ceață și fum cu care cercurile guvernante din Marea Britanie încearcă să învăluie politica lor de secundare a planurilor agresive ale Statelor Unite. La adăpostul acestui gen special de pîclă s-a făcut, de pildă, instalarea pe coastele Angliei a bazelor de submarine americane cu încărcătură atomică și se pregătește concesionarea de baze către Bundeswehr.

Așa cum au dovedit-o însă evenimentele recente, *smog*-ul politic nu poate împiedica oamenii să vadă. În ciuda fumului demagogic și a ceții propagandistice, englezii disting din ce în ce mai limpede primejdia preparatelor războinice și luptă pentru ca pe cerul patriei lor să domnească seninul neîntinat al păcii.

În cartierele mizere, *smog*-ul devine și mai apăsător, slumsurile și mai cenușii.

„Lumea bună” nu cunoaște *smog*-ul, sau cel puțin nu-i incomodată de el. Ducele de Kent, de pildă (fotografia din stînga jos), ca și fiul lordului Moynihan (fotografia de sus) se ferește de *smog* și își omoară plictisul prin baruri, distrîndu-se cu „fete nostime”, mai mult sau mai puțin îmbrăcate.

Cel care trebuia să arunce BOMBA

de Günther SCHWARBERG
scriitor din R. F. Germană

Ilustrație de Tia PELTZ

Se treziră amândoi deodată. El își întoarse capul și-i zîmbi. Ea îi răspunse tot cu un zîmbet. În cameră domnea liniște deplină. Începea să se lumineze. El îi căută mîna și o puse pe obrazul său. Clipe lungi de tăcere. Apoi, deodată, ea simți mîna umezindu-i-se.

— Ce-i cu tine, Josy, de ce plîngi?

— Oftă. Fata îl strînse la piept. Îi mîngîie părul.

— S-a sfîrșit; totul s-a sfîrșit. Te-am mințit. Nimic nu-i adevărat din tot ce ți-am spus.

Fata se ridică în coate.

— Nu mă iubești?

— Știi doar; la ce mai întrebî?

— Atîta mi-e destul; restul nu are nici o importanță.

Se făcu mică lingă el. Băiatul o respinse încet, o cuprinse de umăr și-o privi adînc în ochi.

— Trebuie să plec; să fug... La Viena... Aici sînt căutat.

Nedumerită, ea îl întrebă:

— De ce trebuie să fugi?

— Te-am mințit. Nu sînt în concediu și nici părinții nu sînt bogăți. Este drept că locuiesc la New York, dar sînt săraci, foarte săraci. Nici în vis nu mi-ar fi putut plăti călătoria pînă aci, la Berlin.

— Și atunci banii... de unde ai avut bani?

— De la armată. Sînt militar... adică am fost. Acum sînt dezertor. Nu mai vreau să mă-ntorc în închisoarea aia... Știi pe unde vine Thule?

— Da, undeva prin nord; mi se pare că-n Norvegia. Sau în Islanda... „A fost odat-un rege-n Thule...”

— Da, da, așa-nvățase la școală. Dar ceea ce-i acum nu se-nvăță. Acum sîntem noi acolo. Și-i iad. Nu vreau să mă mai întorc acolo... Înțelegi?... Ger de crapă pietrele, noapte nesfîrșită. Doar aurora boreală. Chiar ziua-n amiaza mare mașinile circulă cu farurile aprinse. Nu am văzut nici o floare pe acolo; iar aci oamenii nici nu le bagă în seamă. Aci cel puțin poți respira, e aer, lumină, sînt flori. Acolo nu-s decît viscole și scnteierea albăstrie a aurorei boreale. Ca-ntr-un mormînt de gheață... Cînd am plecat, ni s-a vorbit de-o climă sănătoasă, în care nici măcar guturaiul nu te amenință. Adevărul însă este că innebunești cu încetul. În fiecare lună, avionul sanitar pleacă cu cîțiva scrîntiți. Unii mai simulează, ca să scape. Dar pînă la urmă tot la balamuc ajung...

În timp ce vorbea, ea-i simțea mîinile tot mai reci.

— Imaginează-ți — continuă el — douăzeci de mii de oameni condamnați să trăiască printre ghețuri, în barăci unde n-ai loc să te-nvîrtești. Nu-ți rămîne decît să te-mbeți, să te-mbeți ca un porc. De altfel atît au și construit ei acolo: baruri. Baruri pentru ofițeri, baruri pentru subofițeri, baruri pentru alde noi, mîrlanii. Ești condamnat să înfilnești în fiecare seară aceiași oameni, aceleași mutre, și să bei. Cînd te amețești mai rău, te zvîrle afară, în noapte și

viscol. Gerul te trezește, te întorci și bei iară...

Tăcu. O privi lung, absent.

— Mă iubești?

— De ce mai întrebî?

Vreau să plec cu tine.

— Dar nu mai am bani decît pentru un singur bilet de avion. Nici măcar de hotel. O să trebuie s-o ștergem pe nesimțite.

— Aș vrea să te ajut, Josy.

— Ce-aș putea face pentru tine?

În clipa aceea șuieratul strident al unei mașini militare sfîșie liniștea străzii. Dintr-un salt, tînărul fu la fereastră. Dar mașina se pierdu pe o stradă lăturalnică.

— Nu te teme, Josy... Poate nu pe tine te caută.

El zîmbi.

— Ba bine că nu. De acum patru zile trebuia să fiu acolo... Și știi ce era de nesuportat? Faptul că uneori decolam în zori și după cîțva timp pluteam deasupra satelor și orașelor. Vedeam țărani pe cîmp, tîrgoveții pe străzile orașului. O dată am zburat deasupra unei plaje, jos de tot. Oamenii ne făceau semne cu mîna. Erau atît de aproape de noi, încît voiam să coborîm... Dar trebuia să ne-ntoarcem în iadul nostru. Egroaznic! Să nu poți schimba o vorbă cu ei, să nu poți șede cu ei la aceeași masă. În căștile noastre nu auzeam decît zbrînitul motoarelor și poruncile celor din Thule, care ne dirijau zborul...

— Acum însă au trecut toate, Josy. Trebuie să le uii.

— De uitat, nu le pot uita. Iar de trecut, n-au trecut.

Ea se ridică din pat și-ncepu să se îmbrace. O năpădi tristețea. O durea tot corpul. Deodată îl simți pe el în spatele ei.

— ...Și ceea ce întrecia orice închipuire era că zburam cu bombe. Bombe cu hidrogen. Una singură e de ajuns ca să distrugă un oraș. O singură manevră a manetei și tot ce e sub tine, oameni, cai, case, flori, pomi... totul devine pulbere. Totul... Păisprezece secunde, o manevră a manetei, și lumea de sub tine a dispărut. Acolo, printre ghețuri, singurul gînd care ne preocupa și împotriva căruia luptam era acesta: dacă vreunul își pierde cumpătul, înțelege greșit? Atunci...

În clipa aceea, zgomotul unui avion pătrunse pe fereastra deschisă și năvăli în cameră. Două perechi de ochi se-nfilniră îngroziiți, simțind că ghețurile din Thule i-ar fi înlăntuit. Dar orașul continua să trăiască.

— Vino — spuse el.

— Unde?

— La aeroport; plecăm la Viena. E o țară neutră și n-o să mă extrădeze.

— Dar e imposibil; oricînd pleacă e controlat...

O privi îngrozit. Spaima i se întipări pe obraz. Partea asta a Berlinului era ca o capcană. Poate în partea de răsărit a orașului să găsească o porțiță de scăpare.

— De ce nu vrei să treci dincolo? — îl întrebă ca și cum i-ar fi ghicit gîndurile.

— Unde?

— În Berlinul de est.

Tăcu. Apoi răspunse:

— Nu, acolo nu pot trece!
— Vorbești ca și cum ar fi război!

Zgomotul telefonului îi întrerupse. Ridică receptorul. „Cine? Nu, greșeală“.

— Poate ai dreptate—spuse ea. Poate că într-adevăr e război. Se experimentează bombe, se infectează aerul, apa, pământul. Iar voi zburăți cu bombe atomice deasupra țărilor străine. În loc să ne apărați, plutiți ca o amenințare deasupra noastră. Vă facem semn când zburăți, dar nu puteți veni printre noi, fiindcă vă jucați cu gândul distrugerii în masă. Zbor de rutină, așa se spune, nu? Ce oribil: rutină!

Tinărul se așază zdrobit pe marginea patului. Îl privi prelung: era încă un copilandru. Când îl cunoscuse, în uniformă, părea un bărbat. Acum însă își dădea seama că nu e decît un copilandru deghizat. Un copilandru, ca alți douăzeci de mii, dirijați dintr-un pustiu de gheață, executînd zboruri de rutină cu arme atomice.

— Unul de-ai noștri, din școală, a murit acum două luni—reluă el. Era cu trei ani mai mare ca mine și visa să ajungă inginer-rachetist. Eram patru prieteni. Ne construim o bază de lansare la Long Branch, pe malul mării. Ne duceam în fiecare sîmbătă acolo. Aveam și șapte rachete, mici cît niște jucării, dar numai trei și-au luat zborul. Într-o zi, Clyde avu un accident serios. Își arse brațul cînd voi să aprindă încărcătura. Fu dus la spital, iar noi la poliție. Patru săptămîni a trebuit să stea Clyde în spital. I-au făcut și greve. Dar cînd a ieșit, nu s-a putut abține. Era un pasionat. A început din nou experiențele. Curînd însă l-au luat la armată și l-au trimis în Nevada, la poligonul de experimentare a armelor atomice. Într-o zi, compania lui primi ordin să pătrundă în zona de experiență, imediat după explozie, fără îmbrăcăminte de protecție. Voiau să vadă cît de repede se poate ocupa un teren lovit de grenade atomice. Băieții au trecut cu succes examenul. L-au mai repetat de două ori, cu același rezultat. A cum vreo șase luni însă, Clyde s-a îmbolnăvit de rinichi și leucemie. Iar după scurt timp a murit. Nu mai avea fir de păr pe cap și arăta ca un moșneag de optzeci de ani...

— Scoase din portmoneu o fotografie.

— Uite-l, asta-i!

Patru capete zbîrlite zîmbeau în fotografie... Curios cum seamănă unul cu altul—gîndi fata. Unul avea brațul bandajat, dar tot zîmbea șăgalnic.

— Și se continuă și acum asemenea experiențe?

— Tîrziu și-au dat seama cît sînt de periculoase. Abia după ce au murit și alții. Unii s-au îmbolnăvit. Cei care au scăpat nu vor avea niciodată copii.

Tinărul își privi ceasul.

— E tîrziu... Trebuie să ne gîndim...

O scurtă bătaie în ușă. Fata de serviciu își băgă capul.

— Scuzați, credeam că ați

plecat. Rămîneți și peste noapte?

— Firește. În zece minute poți veni să faci curat.

Cînd ușa se-nchise, repetă: zece minute. Doi ani de zile am avut timp să mă gîndesc și n-am făcut-o. Acum trebuie să mă decid în zece minute.

Fata îl privi nedumerită.

— Dacă rămînem, ne prin-
— spuse; oriunde ne-am cunde, ne vor găsi. La ae port, nici vorbă. Singura soluție: dincolo, Berlinul de est.

— Dincolo? Unde-s inamicii noștri? Știi, așa ni se spunea mereu. Dincolo? Dar dacă tot ce ne-au spus nu-i adevărat? Și totuși trebuie să fie undeva dușmani, din moment ce există avioane cu bombe care zboară deasupra satelor și orașelor. Nu, nu, la asta trebuia să mă fi gîndit înainte. Acum e prea tîrziu.

Pe sală se auziră tropăituri de cizme. Cineva ciocăni în ușă: „Deschideți imediat!“ O salvă de avertisment fu trasă în aer cînd se deschise ușa. Dar tinărul era de mult afară, agățat de jgheab, încercînd să ajungă la scara de incendiu. Trei soldați se repeziră spre fereastră și o smulseră pe fată de acolo.

— Sezi colea, liniștită.

Se instăpîni o liniște grea. De afară se auzea orice cuvînt. Un megafon porunceă: „Casa e înconjurată. Nu aveți nici o șansă. Predați-vă. Fiți ațent la coborîre“. Apoi iar liniște.

— Nu vrea să se predea—strigă un soldat.

Un țipăt de groază, prelung, scapă din pieptul fetei: „Josy! Josy!“

— Nici o grijă, domnișoară. Aducem scara de pompier. Nu poate să fugă.

După un timp, un soldat cu fața lividă îi spuse:

— Jgheabul... cedează.

Ea auzi scrișnetul tablei și i se păru că zgomotul acesta spîntecă aerul. Ca și cum s-ar fi mălțat o rachetă. Apoi o detunătură. Cineva, cu fața luminată de scînteierea aurorei boreale, îi șoptea: „Trebuia să mă fi gîndit...“

Un zbîrnîit de avion curmă fraza. De departe se apropia vertiginos fluieratul sirenei mașinii pompierilor. Închise ochii. Și sirena țiu prelung, dar parcă era o melodie veselă din New Orleans. Cînd deschise ochii, patru capete zbîrlite o priveau zîmbind. Patru capete de copii deghizați în militari, cu uniforme, cu căști. Și moartea rinjind dintr-un colț. „Ați venit iar la noi?“—părea că întrebă Clyde. Din gură i se prelingeau dîre de sînge. Pe frunte îi sclipeau broboane de sudoare. Cineva îi acoperi ochii cu o cîrpă. În scînteierea albăstruie a aurorei boreale vedea parcă patru soldați, o fereastră deschisă, portmoneul lui Josy pe podea. Și cei patru soldați erau aievea cu cei patru tineri cu capete zbîrlite. Toți patru erau asemenea lui Clyde și Josy. Copii deghizați. „De ce ați făcut asta?“—întrebă fata.

— De ce?—răspunse mirat unul dintre copii. Ce-am fi putut face?

— Să vă fi gîndit—le răspunse ea.

PE MALUL MEKONGULUI ÎNVOLBURAT

de I. CIOARĂ

„Splendidă hartă în culori; zburăm peste Mekong, imens și ondulat... Piscurile lanțului anamitic sînt scaldate în abur... Ici și colo, cîte o mică pată roz formată de poiene; ochii mei caută în zadar tigrii și elefanții.

...Iată Vientiane. Aceeași impresie ca Mahéul în India. Pretutîndeni grădini bogate, alternînd cu frumoase pagode în ruină, Buda cu surisuri tandre și dureroase sub elegante buchete de cocotieri...“

Mirifica descriere, aparținînd unei cunoscute ziariste franceze — Andrée Viollis — se referă la pitoreasca țară asiatică Laos și datează din urmă cu peste un sfert de secol.

Dacă Viollis ar fi făcut călătoria astăzi, la începutul celui de-al șaptelea deceniu, nu frumusețile naturii sau pagodele străvechi i-ar fi reținut atenția. Zburînd deasupra Mekongului învolburat n-ar fi putut admira nimic, din cauza fumului canonadelor de artilerie, iar Vientiane, pe jumătate nelocuit, i s-ar

fi prezentat ca un oraș trecut prin grele încercări. Și nu numai Vientiane, ci și întreaga țară, întregul popor...

Un popor mic și un „mare pericol“

Cînd, în vara anului trecut, clica reacționară Somsanit-Nosavan fu alungată în urma loviturii de stat a batalionului de parașutiști conduși de căpitanul Kong Le și se constitui mai apoi guvernul Suvanna Fumma, celor aproximativ două milioane de laotieni li se deschiseră perspectivele reinstaurării păcii interne. Calea concilierii naționale, dar mai ales cea a promovării unei politici de adevărată neutralitate, preconizate de noul guvern și atît de dorite de laotieni, se dovediră însă a fi foarte neliniștitoare pentru o serie de personalități cu multe galoane din clădirea pentagonală de pe malurile Potomacului, care hărăziseră Laosului altă soartă „strategică“:

„Fără ajutorul S.U.A. și al aliaților lor tailandezi, generalul Nosavan n-ar fi ajuns la Vientiane“ — scria ziarul englez „The Guardian“. Fotografia înfățișează un tanc american cu soldați ai clicii rebele a lui Nosavan pe străzile orașului Vientiane.

transformarea țării într-o bază militară care să încheie lanțul bazelor americane din Asia de sud-est, legând Tailanda cu Vietnamul de Sud. Iată deci de ce ziaul „New York Herald Tribune” dădu alarma, categorisind micul popor laoțian, care nu și dorea decât consolidarea unității naționale și a independenței țării, drept „un pericol serios pentru întregul sistem occidental”.

Mesajele din mormînt ale lui Dulles

Pentru a-și regăsi liniștea, regizorii americani ai amestecului în treburile interne ale altor popoare trecură la acțiune. Firește, primul lucru l-a constituit alegerea marionetei. Nu fu greu de găsit. Se vede că „Le Monde” știa ce știa cînd

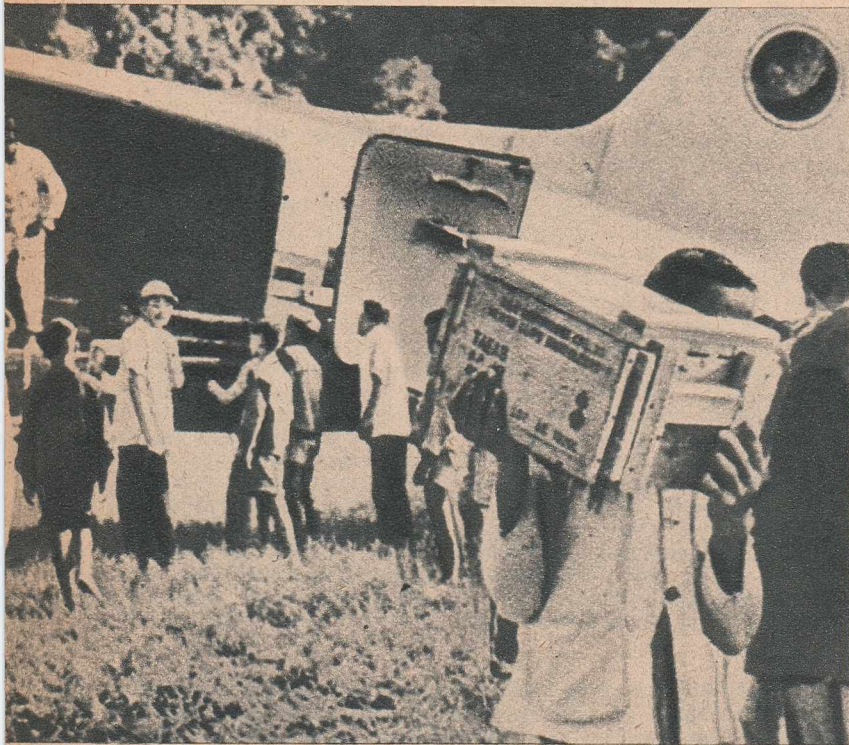
mercenari tailandezi, sud-vietnamezi, filipinezi, ciankaișiști și chiar americani, sub conducerea ofițerilor americani (se vorbește și de un general american care ar conduce din umbră „trupele” rebelilor) și folosind material de război american, au pornit la declanșarea unui război civil în Laos. Iată cum, „inspirată de mesajele de dincolo de mormînt ale răposatului John Foster Dulles” — după cum sublinia săptămînalul parizian „Tribune des Nations” — belicoșii de la Pentagon încearcă să reediteze „operația Coreea”.

O nouă lecție

Organizatorii de peste ocean și de dincolo de Mekong ai aventurii agresive din Laos s-au grăbit să

Pretutindeni pe unde și-au făcut apariția, mercenarii lui Nosavan au jefuit populația.

jubileze. Dar această victorie e de genul celor „de scurtă durată”. Fiind silite să părăsească Vientiane după o rezistență eroică în fața unui inamic superior mai ales în material de război modern — trupele fidele guvernului Suvanna Fumma desfășoară, în strînsă colaborare cu unitățile Patet-Lao și forțele patriotice, acțiuni puternice ofensive pe întregul teritoriu al țării.

Firește, comandantul șef al flotei americane din Pacific, amiralul Felt, amenință: flotele aeriene, navale și terestre de sub comanda sa — declară cu emfază amiralul — „sînt gata să participe la orice acțiune care va fi considerată necesară pentru a ajuta Laosul”.

port”: „Învățătura pe care trebuie s-o tragem din Laos este că nu te poți aștepta de a câștiga un aliat... bizuindu-te doar pe injecții masive de ajutor american”.

...Telegrame recente anunță panică în rîndurile rebelilor din Luang Prabang în urma ofensivei în această regiune a forțelor patriotice, precum și (coincidență de loc întîmplătoare!) sosirea în Laos a cîtorva elicoptere americane (experiența lui Hagerty!). Iar corespondentul din Vientiane al agenției „Associated Press” relatează că „ministrii” lui Nosavan „dorm cu arma la căpătîi”, în timp ce pregătirile de evacuare a capitalei de către rebeli sînt în toi...

O demascare concretă a acțiunilor regizorilor americani ai tragediei laoțiene: arme americane pentru clica reacționară a lui Nosavan.

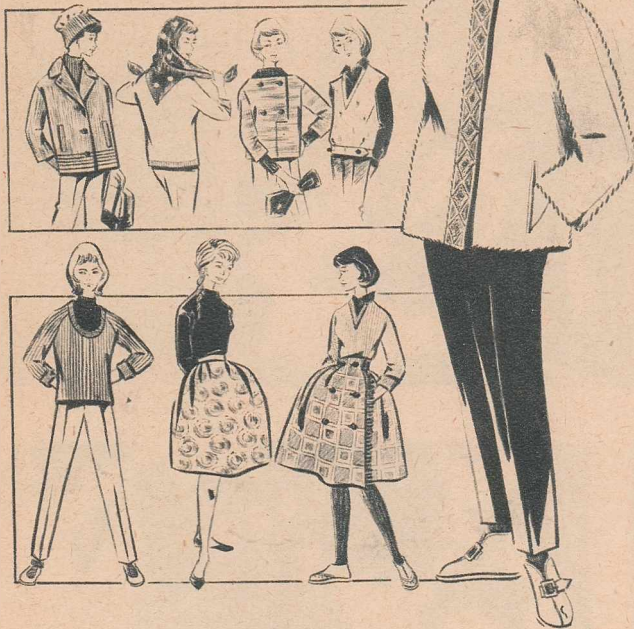
Prințul Sufanuvong, conducătorul forțelor Patet Lao (al doilea din dreapta) și Quim Folsens, locțiitorul primului ministru al guvernului laoțian (primul din dreapta), primii de căpitanul Kong Le (al doilea din stînga) pe aeroportul din Valea Ulcioarelor, după alungarea rebelilor lui Nosavan din această regiune.

l-a caracterizat pe generalul rebel Fumi Nosavan „mai american și mai anticomunist decât Washingtonul însuși”. Apoi complotul se desfășură după tipicul imperialist. Sistarea așa-zisului ajutor american fu urmată de apariția în Laos a unuia din specialiștii în aplanarea neplăcerilor Departamentului de Stat — Graham Parsons — care încercă să șantajeze guvernul Suvanna Fumma în chestiunea ajutorului. Dar consilierul Departamentului de Stat pentru Extremul Orient trebui să se întorcă acasă fără a-și realiza planul și atunci se anunță că sistarea ajutorului fusese doar „o întîrziere cu caracter temporar” și că, din dorința „de a garanta o neutralitate reală” Laosului, S.U.A. vor continua să acorde acest ajutor. Și într-adevăr îl acordară, dar ocotind guvernul legal din Vientiane și trimițîndu-l rebelilor stabiliți la Savannaket unde, între timp, Nosavan împreună cu alt potențat reacționar — prințul Boun Oum — se constituiseră într-un guvern marionetă.

Fu pusă în mișcare și Tailanda — participată la blocul agresiv S.E.A.T.O. — care nu numai că se declară îngrijorată „de poziția neutră pe care se situează Vientiane”, ci declară pe șleau că „ar saluta răsturnarea guvernului Suvanna Fumma”. Și în cele din urmă, clica Nosavan-Boun Oum, cu ajutorul bandelor de

Imi place grozav muntele, dar în anii din urmă s-a nimerit să-mi iau concediu numai vara. Anul acesta însă m-am hotărât: plec chiar acum în concediu. Așa că mi-am pus problema: cum să mă îmbrac iarna la munte?

— Ținuta care se poartă iarna în localitățile de munte stă — ca de altfel însuși felul de viață din aceste locuri — sub semnul sportului, al confortului și al roșiei. Îmbrăcămintea e chemată să apere de frig, fără a stingheri mișcările, iar prin coloritul ei proaspăt să completeze efectul tonic al aerului ozonat și al frumuseții peisajului de munte. Garderoba ta de vacanță va cuprinde așadar, pe lângă clasicele pulovere și pantalonii de schi, o haină scurtă sau un hanorak din balonșeide, urson, blană, piele, stofă sau... dintr-o combinație a acestor materiale. Foarte practice și călduroase ar fi o scurtă din blană de miel întors (velur) sau o canadiană reversibilă din stofă și poplin impermeabil, garnisită cu piele la guler, platcă, manșete. Foarte original ar fi un hanorak din balonșeide alb, dublat cu blană roșie într-o culoare vie, sau o scurtă cu glugă din urson alb cu o bordură țesută sau brodată cu motive naționale.

— Dar spune-mi: sînt absolut necesari pantalonii de schi? Eu am o pereche de pantaloni obișnuți: negri, nu prea strîmți și... cu manșetă.

— Pantalonii de schi sînt obligatorii numai pentru cei ce practică într-adevăr acest sport. De aceea poți — foarte liniștită — să porți orice pantalon drept, cu sau fără manșetă. Pentru orele cînd feminitatea reîntre în drepturile ei, vei recurge la una din acele „fuste de cabană” a căror modă s-a răspîndit în ultimul timp (și care se poartă cu tot altă succes, în tot timpul anului și la oraș).

— Din ce material îmi recomanzi s-o fac?

— Magazinele sînt pline cu fel de fel de materiale, unele mai ispititoare decît celelalte: flaușuri uni sau cadrilate, tuiduri clasice sau cu nopeuri în culori vii, stoffe buclate, ecosezuri, catifele și plușcorduri uni sau imprimate, țesături de lînă sau bumbac cu motive de inspirație folclorică etc. Ca model predomină linia „cupolă” obținută prin cute necălate, sau „clopot”, cu croiala evazată. În rest, stăpînd absolut e fantezia.

— Dă-mi totuși cîteva sugestii.

— Ce-ai zice, de pildă, despre o fustă din flauș ecosez, roșu, verde și negru, încheiată în fața cu trei perechi de nasturi, sau de alta din lînă gri închis, garnisită pe poale cu o dantelă lală ecru croșetată din ață pescărească. Ai mai putea-o face din stofă verde cu aplicații din tricot negru de formă rombică. (Purlată cu o bluză neagră din jersé și o brățară de mărgele colorate e o finută nimerită pentru o seară la restaurantul hotelului alpin). Tot pentru seară e indicat un pantalon negru de catifea cu un pulover alb. O idee care economisește mult spațiu în valiza de vacanță e aceea a fustelor reversibile. Se fac din două rînduri de poplin între care s-a pus un rînd de ratelînă sau molton (și, firește, mallasate), fie din flauș uni pe o parte și pe cealaltă poplin uni sau cadrilat și garnisit cu cîteva rînduri de panglică brodată cu flori multicolore.

— Într-adevăr, am de unde alege. Dar aș vrea să știu ce se poartă în picioare.

— Bocancii de schi nu se potrivesc firește la o asemenea fustă. La pîmbarie vei purta ghetuțe de stofă sau antilopă cu talpa de cauciuc, iar în cabană, un pantof sport mai ușor, botosei de lînă croșetați sau papuci „balerină”. La toate e în egală măsură indicat să porți ciorapi colorați sau negri de lînă sau din fir supraelastic și, de preferință, ciorapi pantaloni din acei pe care industria noastră i-a prezentat la Pavilionul de mostre și care vor apare curînd și în magazine.

CITITORII CĂTRE CITITORI

Vor să corespundă:

BICER MAGDA, elevă cl. a XI-a, str. Karl Marx nr. 12, Rădăuți (dorește să facă și schimb de fotografii ale actorilor);

BOCA RODICA, elevă cl. a XI-a, str. Pompierilor nr. 4, Rădăuți (dorește să facă și schimb de fotografii ale actorilor);

BOLOAGEA V. impieगत de mișcare, stația C.F.R. Vințu de Jos, raionul Alba Iulia, reg. Hunedoara;

DOINA VĂRUICU, elevă cl. a X-a, str. Sf. Vineri nr. 34, Pitești;

THEODORIAN MIRCEA, salariat B.R.P.R., str. Spiru Haret nr. 6, Caracal (dorește și să corespundă pe teme filatelice);

VĂDUVA C. FLORIN, str. Știrbei Vodă nr. 64, Rîmnicu Vîlcea (dorește și să corespundă cu utemiști asupra muncii, odihnei, învățămîntului și să facă schimb de fotografii ale actorilor de cinema)

ORAȘUL POLAR

Tovarășul Alexandru Zaica din Timișoara ne întreabă dacă, datorită progresului de azi al științei, ar fi posibilă amenajarea de localități în regiunile arctice, în care să se ducă o viață normală — spre deosebire de aceea pe care o trăiesc acum rarii locuitori ai acestor regiuni.

Căutînd cele mai competente răspunsuri la întrebarea cititorului nostru, am recurs la părerea unui specialist sovietic în această problemă. E vorba de arhitecta Evghenia Sitnikova, de la secția din Leningrad a Institutului „Gorstroiproiekt”, care arată că problema aceasta face parte din preocupările de zi cu zi ale oamenilor de știință sovietici și că studiul acestei probleme este destul de avansat.

De la bun început trebuie precizat că locuirea în condiții normale în regiunile situate dincolo de cercul polar este fără îndoială posibilă. Cum va arăta o așezare omenească acolo unde soarele nu apune niciodată vara și nu răsare niciodată iarna — o aflăm din lucrarea arhitectei sovietice:

„Orașul acesta va avea aspectul unei singure clădiri uriașe care se va înălța în mijlocul tundrei, ca o insulă pătrată. Nu veți întîlni în acest oraș nici piatră, nici cărămidă, nici marmură și nici fier. Pereții uriașei clădiri-oraș vor fi executați din masă plastică și aluminiu, iar clima din interiorul ei — artificial creată — va fi atît de blîndă, încît vor putea fi cultivate în ea chiar plantele sudice.”

Străzile — arată mai departe arhitecta sovietică — vor fi un fel de coridoare lungi, pe marginea cărora vor crește arbuști și copaci, așa cum se văd în orașele obișnuite. Culoarele vii și liniile arhitecturii vor elimina atmosfera apăsătoare caracteristică regiunilor polare. Un sistem special de iluminare va face ca în timpul verii, la anumite ore, să se producă întunericul nopților cu care sînt obișnuți oamenii, iar în timpul iernii să se mențină lumina de zi pe durata ei normală. Energia necesară va fi furnizată de centrale atomoelectrice demontabile.

De-a lungul coridoarelor-străzi vor exista magazine de tot felul pentru aprovizionarea locuitorilor, iar în centrul către care converg toate aceste coridoare vor fi amplasate clădirile cu destinație social-culturală: cantinele, școala, clubul, sălile pentru sporturi etc.

Locurile de muncă ale acestor oameni — în afară de cei care deservește instalațiile și unitățile orașului — se vor afla pe o rază de 400 km în jurul orașului, constînd din mine și exploatare — la fel amenajate din punct de vedere al climatei. La aceste locuri de muncă se va ajunge rapid cu ajutorul unor trenuri electrice suspendate, care vor avea o viteză de 400 km pe oră.

Trebuie să subliniem că toate acestea nu sînt imaginație de anticipație, ci rodul unor studii amănunțite făcute de o expediție de specialiști ai Institutului „Gorstroiproiekt” care, în urma documentării pe teren, lucrează acum la elaborarea proiectului unui astfel de oraș.

POȘTA REDACȚIEI

C. P. CLUJ. Schimbarea numelui se poate face în baza decretului nr. 273 publicat în Buletinul Oficial nr. 124 din 30 decembrie 1950 și a deciziei Ministerului Afacerilor Interne nr. 46, publicată în Buletinul Oficial nr. 27 din 26 februarie 1951. În cazul dv. vă puteți adresa sfatului popular, de unde veți obține informații suplimentare.

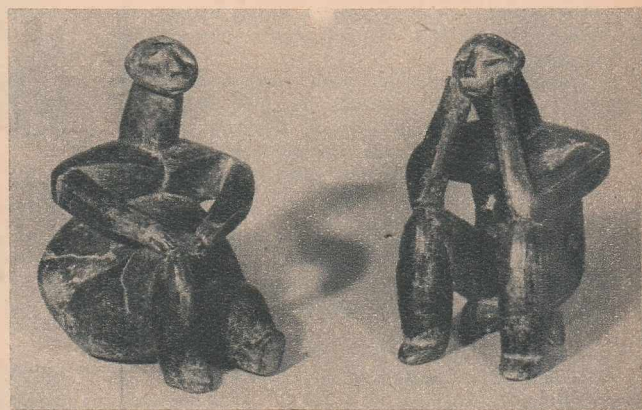
MARIN ILIE — Govora. Ceea ce ați citit despre automobilul solar nu sînt altceva decît experiențe, care nu pot fi puse deocamdată în practică. Aceste experiențe dovedesc însă că e posibilă folosirea energiei solare pînă și la punerea în mișcare a vehiculelor. Cînd se va pune la punct o altă modalitate de captare a razelor decît cu ajutorul focarelor și al oglinzilor parabolice instalate deasupra automobilului, problema va fi mult simplificată deoarece aceste focare sînt și costisitoare, și greu de manevrat. Or, ceea ce urmăresc oamenii de știință este o sursă de energie mai ieftină și mai ușor de produs decît cele cunoscute pînă acum.

PARASCHIV EMILIA — București. Se recomandă în general să se consume mîncărurile grase cu multe făinoase, nu pentru că acestea din urmă ar „taia greața” — cum spuneti dv. — ci, pur și simplu pentru că între aceste două elemente există o strînsă legătură în procesul nutriției. Făinoasele, ca și dulciurile, sînt indispensabile pentru arderea în organism a grăsimilor și, deci, pentru asimilarea acestora. Cu cît grăsimile pe care o mîncăm are un grad mai ridicat de topire (cum ar fi cea de oaie, spre exemplu, care are temperatura de topire între 49-50 de grade), cu atît trebuie să o înșotim, atunci cînd o consumăm, de mai multe glucide. Indigestiile cele mai frecvente se produc din cauza disproporției dintre grăsimile și glucidele îngurgitate la o masă.

VASILIU PETRE — Tirgoviște. Primele emisiuni poștale ale Moldovei au căpătat denumirea de „cap de bour”, în loc de „cap de zîmbru”, pentru că într-adevăr desenul lor ne înfățișează un cap de bour. Or, între bour și zîmbru este diferență. Confuzia a pornit de la faptul că șr bourul (Bos primigenius), și zîmbrul (Bison europaeus) au trăit prin părțile Moldovei și că pe stema Moldovei a figurat la început un cap de bour și apoi un cap de zîmbru. Bourul, care a putut fi domesticit, a dat naștere bovinelor din regiunile noastre și a dispărut înaintea zîmbrului, care mai putea fi văzut prin munții Moldovei pînă acum 15-16 ani.

„EA” ȘI „EL” ACUM 6000 DE ANI...

Perechea a fost găsită în cimitirul preistoric descoperit la Cernavodă

Unde-i poartă gîndul pe acești doi „oameni” din lut ars?...

Arheologii au făcut o nouă incursiune în epoca pietrei șlefuite. De data aceasta, oamenii de știință au smuls neoliticului — pe lângă alte vestigii ale preistoriei — două obiecte de artă, opere ale unui sculptor care a trăit cu cîine sau cu șase mii de ani în urmă. Este vorba de două statuete din lut ars — un bărbat și o femeie — descoperite la Cernavodă, la doi pași de Dunăre, de către o echipă de cercetători ai Institutului de arheologie al Academiei R.P.R., condusă de profesorul Dumitru Berciu.

Figurinele, care au intrat în vocabularul și nomenclatura specialiștilor sub denumirea comună, dar sugestivă, de „perechea de la Cernavodă”, par a marca începuturile artei plastice în acest colț al lumii.

Sculptorul care a creat figurinele a trăit într-o epocă în care omul nu cunoștea alte unelte decît cele din piatră. Și, totuși, acest om primitiv a lăsat posterității două mici sculpturi (fiecare din ele nu-i mai înaltă de 14 centimetri) în care specialiștii de azi găsesc redată sugestiv expresia aproape realistă a strămoșului nostru din epoca pietrei șlefuite. Mai mult chiar — spun oamenii de

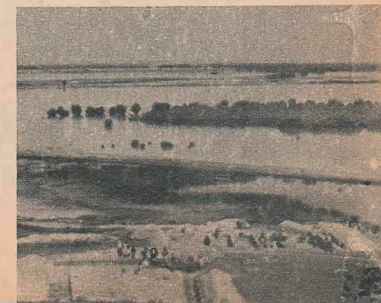
știință — sculptorul anonim din neolitic dezvoltase plastic, pentru prima dată, ceva din viața interioară a omului primitiv: sînt două ființe care meditează, judecă, gîndesc! Despre această stare vorbește felul lor de a privi, expresia feței, felul de a ține capul, brațele.

„Ea” și „el” au fost găsiți de arheologul prof. Berciu într-un mormînt — unul din sutele de mormînte ale unui mare cîmîtir din epoca pietrei șlefuite. Mileniile n-au trecut însă prea ușor peste „perechea de la Cernavodă”. Cîteva „leziuni” provocate de prăbușiri de teren, de infiltrația apelor și de alte accidente au trebuit să fie „vindecate” de restauratorii zilelor noastre.

Acum, „ea” și „el” sînt din nou proaspeți, ca în urmă cu cinci sau cu șase mii de ani. Meru alături, expuși într-una din vitrinele de cristal ale Muzeului național de anticități din București, stau cîmîtîri în raft și... meditează.

F. URSEANU

Santierul arheologic de pe malul Dunării, la Cernavodă. Aici s-a găsit un cîmîtir neolitic și, o dată cu el — într-un mormînt — cele două statui ale sculptorului anonim din epoca pietrei șlefuite.

PERFORMANȚE!
Cu prilejul unui concurs de parașutism desfășurat în orașul Cendu, tinerele sportive chineze Gao Leancijen, Van Su-cijen și Ceao Cen-In din provincia Sfoiuan au stabilit un nou record mondial la proba de sărituri cu parașuta de la înălțimea de 600 metri. Ele au aterizat la numai 4,85 metri de centrul țintei, vechiul record fiind la distanța de 5,54 metri.

CA ÎN NEOLITIC!
Această țărancă din Bolivia, țară în care nivelul de trai al populației este foarte scăzut, nu știe ce este o rîșniță. Ea este nevoită să piseze boabele de cafea cu ajutorul a două pietre.

CONGRESUL GANGSTERILOR...

De curind presa americană a dezvăluit — deși cu întârziere — un fapt deosebit de semnificativ pentru modul de viață din S.U.A. S-a aflat astfel că, în urmă cu citiva ore, 63 dintre cei mai faimoși gangsteri din Statele Unite ale Americii au ținut un congres. Reprezentanții crimei, jafului, ai răpirilor de copii, așii escrocheriilor, ai mărturiilor mincinoase, ai atacurilor la drumul mare și ai altor asemenea specialități profesionale s-au întrunit la proprietatea unuia dintre „conștrați”, Joseph Barbara din localitatea Apalchim.

Lucrările congresului s-au ținut pe marginea împărțirii „zonelor de influență”. Speriați, vecinii lui mister Barbara, ca și cei din împrejurimi, au dat alarma la poliție. „Puteți captura dintr-o dată cel mai uriaș buchet de bandiți!” — au informat ei, binevoitori...

Agentilor de poliție sosiți la fașa locului, „onorabilii” le-au declarat că numai Joseph Barbara, bolnav, i-a adus pe toți acolo, pentru a-i ura sănătate și, bineînțeles, spor în afaceri...

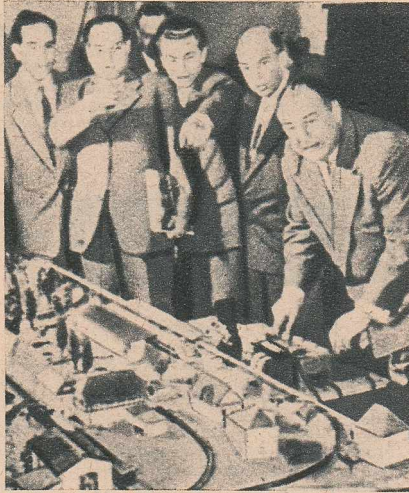
Totuși, la insistențele cetățenilor pașnici ai localității Apalchim, au fost reținuți 20 de gangsteri cărora li s-a dat apoi drumul, cerându-li-se scuze.

Trei dintre judecătorii Curții Federale au motocat punerea lor în libertate, pe considerentul că nimeni nu poate fi condamnat, fără proba evidentă a delictului!

Cu o singură excepție, adăugăm noi: să nu care cumva să se fi făcut vinovați de gravul fapt de a se fi manifestat pe stradă, ori în propria lor casă, sau în gînd, ori în vis, pentru pace, pentru mai multă pîine și pentru democrație adevărată.

Cu excepția acestor grave delictе, hotărîrea judecătorilor Curții Federale e în regulă!

Anton ALEXE

CLIPЕ DE DESTINDERE... Un fotoreporter indiscret a surprins o scenă originală: reputatul dirijor Franz Konwitzschy din R. D. Germană urmărind — în mijlocul unui grup de invitați — cursa „amefitoare” a unui tren electric în miniatură. Fotografia capătă valoare de document, dacă ținem seama că printre invitați se afla și un celebru cuplu de muziceni: David Oistrach și fiul său Igor (în fund).

LA ORA PRINZULUI, la cantina cu autodeservire a Universității prieteniei popoarelor din Moscova se întîlnesc zilnic peste 500 de studenți din multe țări ale lumii. După cum se vede, deocamdată e folosit un limbaj foarte original...

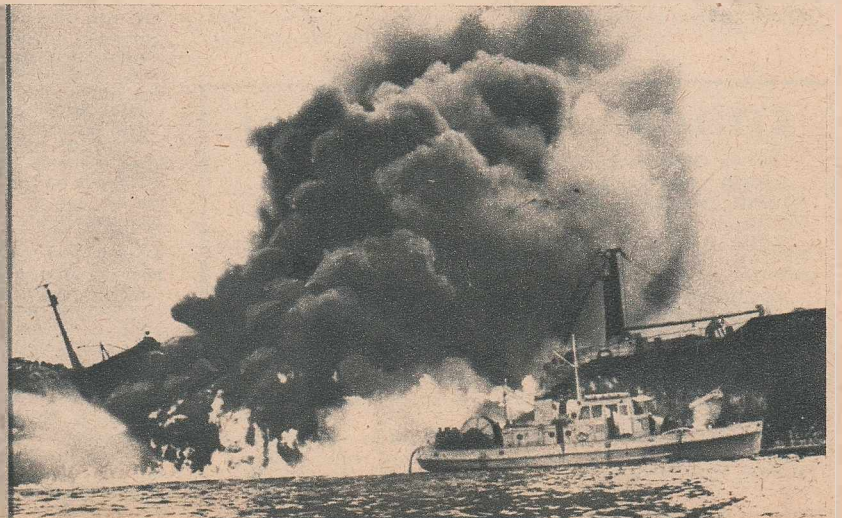
80 DE ANI a împlinit recent remarcabilul sculptor cehoslovac Rudolf Saudek, a cărui operă este constituită în special din busturi de oameni celebri. Fotografia îl înfățișează pe Saudek în atelierul său, în anul 1930, în timp ce lucrea la bustul lui Beethoven.

O VACĂ e un animal foarte obișnuit! O vacă de... mare însă nu înfînești la tot pasul. În imaginea de față asistăm la spălarea unui astfel de exemplar, existent într-un avariu marin din Miami (S.U.A.).

O MARE CATASTROFĂ MARITIMĂ s-a produs recent în Bosfor. Tancul petrolier „World Harmony”, sub pavilion grec, care luase foc ca urmare a ciocnirii cu tancul petrolier iugoslav „Peter Zoranic”, a provocat la rîndul său incendierea navei „Tarsus” sub pavilion turcesc. Flăcările incendiului puteau fi văzute de la multe mîle depărtare, aflînd din Marea Neagră, cît și din Marea de Marmara. Bilanț: 50 de morți.

CE POVESTESC BĂTRÎNII...

(Urmare din pag. 2)

și o circumioară în poarta curții — să aibă oamenii unde-și bea banii... Și din „grijile astea“ și-a clădit pentru sufletul lui vreo două case în Fetești, un palat la Amara și o vilășoară la Techirghiol... Așa ne era deputatul! Pentru el trebuia să votăm. Și dacă nu votam pentru el rămâneam fără slujbă sau, în cel mai fericit caz, cocoșați în bătaie...

Electoralul nu mai umblă pe bulevard

Pensionarul Gheorghe Stan, fost muncitor în port, își urmărea ideea cu tenacitate:

— Electoralul nu mai umblă pe bulevard! Pricepi?

Viorica Neagu i-a răspuns cu glasul miuit:

— Nu pricep...

— Ba pricepi! Am să-ți arăt eu că pricepi! Ia spune te rog: cîte creșe, cămine de copii și grădinițe sînt în Călărași — în oraș, nu în raion?

— Mi se pare... nouă...

— Foarte bine. Cînd eram eu mic știi care era creșa mea? O copăie pe care o lega mama de căruță. Dar cîte școli sînt în Călărași?

— Mi se pare... douăsprezece...

— Bun! Ce taxe ai plătit tu?

— Taxe? Nu știi că învățămîntul e gratuit?

— Ba știi! Și mai știi că pe vremea mea era o singură școală și că pentru examenele singurei clase primare pe care am făcut-o am plătit — țin-te bine! — șapte sute de lei. Dar cum stăteam noi cu industria în Călărași, ia spune: știi?

— Cu industria? Știi că trebuia să se ridice pe vremuri o fabrică de zahăr...

— ... și că nu s-a ridicat, pentru că nu i s-a dat prefectului șperțul pe care-l cerea pentru a aproba terenul! Dar altceva știi?

— Nu...

— Nici n-ai ce ști... Dar acum? Avem o fabrică de confecții, una de mezeluri, alta de gheață, se construiește una de produse lactate. Nu? Dar i-a spune-mi matala: cum stăteam cu străzile pe vremea cînd orașul avea renume de oraș „al misișilor și sam-sarilor de cereale“?

— Știi astf: că pe atunci străzile erau desfundate și că în ultimii trei ani s-au pavat în Călărași 76.814 m p de străzi. Adică de cincis ori mai mult decît a făcut burghezia în optzeci de ani...

— Păi vezi? Ca să nu mai vorbim de stația de captare a apei, de rețeaua comercială, de strand, de baia publică, de cinematografe și case de cultură. Acum înțelegi că toate s-au schimbat de cînd nu mai umblă electoralul pe bulevard?

Ar fi înțeles fata, pentru că nu era nimic de neînțeles, dar născută și trăită în anii eliberării, cunoscînd trecutul doar din povestiri și cărți, nu pricepea ce-i aia „electoral“ și pe ce bulevard umbla electoralul, pentru că, știe ea, în Călărași n-a existat niciodată nici un fel de bulevard. Bătrînul a început să ridice cu poftă, copilărește:

— Păi să-ți explic: „electoral“ era ciomagul mardelaișilor, iar „bulevard“ era șira spinării: spinarea noastră...

În ce-și ține învățătorul mălaiul

Învățătorul Vasile Spinache are haz. Mult și de bun gust.

— Într-un an mi-au rechiziționat casa pentru alegeri. Au năvălit în cele două cămăruțe și mi le-au transformat într-un fel de birouri: adică într-o cameră se lucra și în cealaltă se chefulia. Chefuliau „virfurile“ locale ale partidelor de guvernămînt și opoziție (în timp ce-n uliță bătaușii acelorși partide se paruiau de mama focului). Știi cum au votat acești „onorabili“ cetățeni? Nici că se poate mai simplu: li s-a adus urna „la domiciliu“! Alegeri „libere“!... Știi unde-s acum urnele lor?

Eleva Maria Anghel era numai urechi.

— Unde?

— La mine acasă: țin mălai în ele...

Și tot așa, povestirile au ținut pînă seara tîrziu. Alegerile din trecut? Farsa unei lumi apuse; pretextul public al unor înțelegeri murdare de culise; praful aruncat în ochii celor mulți, pe care potențai și-i doreau orbi! Să nu cîntărești mai bine bogăția zilelor de azi, anulul zilelor de mîine? Să nu te lupți pentru ele așa cum te-ai lupta pentru viață? E imposibil! Înțelepciunea bătrînilor e sfîntă! E înțelepciunea mamei care te-a legănat, a tatălui care a dat sudoare și sînge pentru pîinea ta, e înțelepciunea bunicii care ți-a povestit la gura sobei primul basm cu Făt-Frumos ce zdrobește zmeul cel rău, și a bunicului care ți-a cumpărat prima acadă...

★

Pe Borcea curgeau în răstimpul acestui sfat sloiuri de gheață, scrișnînd, zdrobindu-se, înghițindu-se unul pe altul. Dezgheț? E primăvară? De ce nu! Așa cum am înfîlnit iarna în Bărăgan, e numai primăvară.

N. CUCU

Fotografii de Elena GHERA

① Ana Apostol, tînără muncitoare la fabrica de confecții, e numai ochi și urechi...

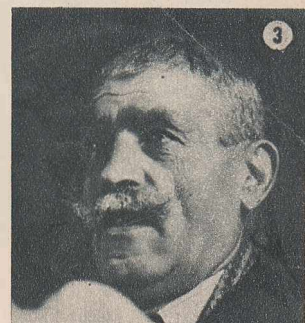
② Colectivistul Ion Uceanu: „Am 60 de ani și n-am mai luat parte în viața mea la asemenea adunare“.

③ Gheorghe Stan, fost muncitor în port, cel care a povestit despre „electoral“ și „bulevard“...

④ Colectivistul Apostol Gh. citește în numele bătrînilor din Călărași o chemare... tînerească adresată bătrînilor din regiune!

⑤ Augustin Popescu, pensionar, fost mecanic de locomotivă: „...Venea „deputatul“... vorbea cu miere în vîrfurile limbii... promitea cîte-n lună și-n stele... După ce „ieșea“ ales, te duceai, să zicem, la el cu vreo durere: avea la poartă poliția—intră dacă poți! Așa era înainte!“

⑥ Maria Văiban, colectivistă din Cioacănești: „Înainte eram bună numai la croșită și la sapă. Acum sînt și eu chemată să-mi spun cuvîntul în ale politicii“.

FILMELE SĂPTĂMÎNII • FILMELE SĂPTĂMÎNII • FILMELE SĂPTĂMÎNII

„UNUL DINTRE NOI“ (foto 1), producție a studioului DEFA-Berlin, e un portret reușit închinat unuia dintre militanții antifasciști din Germania — sportivul Werner Seelenbinder. În anul 1936, deci în plină diktatură hitleristă, Seelenbinder a îndeplinit o importantă sarcină de partid cu prilejul Olimpiadei de la Berlin. El a izbutit ca, folosindu-se de întrecerile

sportive, să intre în legătură cu un sportiv francez venit la Olimpiadă și să-i predea acestuia documente și fotografii ce demascau ororile care se petreceau în acel timp în Germania hitleristă. Faptul, autentic, denotînd eroism și multă dăruire de sine, ca și întreaga biografie a acestui muncitor modest, a generat filmul „Unul dintre noi“. Luminoasa figură a lui

Seelenbinder este evocată prin personajul central Richard Bertram, interpretat de actorul Günther Simon.

„PISICA ÎȘI SCOATE GHEARELE“ (foto 2), producție a studiourilor franceze, ne duce în Parisul trist, indoliat, al anului 1941. Asistăm la una din acele experiențe făcute cu cobai umani de către vremelnicii „stăpîni ai Europei“. Un doctor Hollwitz

a prins o partizană franceză, i-a aplicat un „tratament științific“, astfel ca voința și sentimentele acestei femei să răspundă supuse comenzilor primite din partea medicului și, respectiv, a naziștilor. În acest fel Cora Massimier (excelent interpretată de Françoise Arnoul) este destinată să devină o unealtă în mîinile Gestapoului, servînd descoperirii și denunțării partizanilor din rezistența franceză. Cora — „Pisica“—va arăta însă că demnitatea, curajul, patriotismul adevărat, nu pot fi frînte nici cu ajutorul celor mai subtile torturi. Cora a fost și rămîne o pîrtică din inima poporului francez.

Un film emoționant, un omagiu adus rezistenței franceze, realizat de cunoscutul regizor Henri Decoin.

REDACTIA: București, Piața Școlii. Căsuța Poștală 3507 of. 33. Tel. 17.60.10, int. 1744.

ABONAMENTE la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții. PREȚUL ABONAMENTELOR: 3 luni: 26 lei; 6 luni: 52 lei; un an: 104 lei.

Prezentarea grafică: Ion VULPESCU

Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Școlii „I. V. Stalin“.

1

DUMINICA, SUS LA POIANA...

Nu-i sperie iarna pe brașoveni. Pe drumul lor duminical spre Poiana cea veselă nu-l poate opri nici gerul nici viscolul. Iar dacă se mai brodește de dimineață să zîmbească un soare darnic și termometrul să urce peste 0 grade, atunci plecarea spre Poiană ia proporții de adevărat exod. Mașinile-bărci, înșesate pînă la refuz, par niște arii agresive cu țepile schiurilor înălțate spre cer, în timp ce pe drumul șerpuit, cei ce și-au pierdut răbdarea așteptîndu-și rîndul la mașină, urcă eroic, împovărați de rucsacuri, schiuri, săniuțe...

Grupurile de turiști sînt reprezentative pentru toate vîrstele cetățenilor înregistrați în evidența orașului Brașov: nu lipsesc nici bunicii, nici nepoții. Pe toți deopotrivă îi așteaptă frumusețea nefchiplută a peisajului de iarnă, pantele îmbietoare la coboriri ce tale răsufierea, gustarea stropită cu o țuică aburindă dresă cu o lecăuță de piper... O duminică plină de veselie și sănătate, un preludiv și o invitație pentru... duminica viitoare.

① Sus, mai sus, viteazule! Spre înălțimi, spre soare!

② Omul gospodar își face vara sania, iar fotbalistul conștientos își exersează driblingul da cu iarnă.

③ Butașia de aragaz, reșoul, oala de cinci litri și căniile cu căldătorit și ale cu sania pînă sus în Poiana pentru a oferi înfrigurător o țuică flartă, reconfortantă.

④ E rece zăpada? Ia întrebă-l pe cel doi paști!

⑤ Zăpada parcă ar fi o imitație de zăpadă, brazii parcă au fost selecționați pentru a împodobi un orășel al copiilor, iar cerul parcă a împrumutat nuanțele marilor sudice.

A. PETRUȚ

2

3

4

5